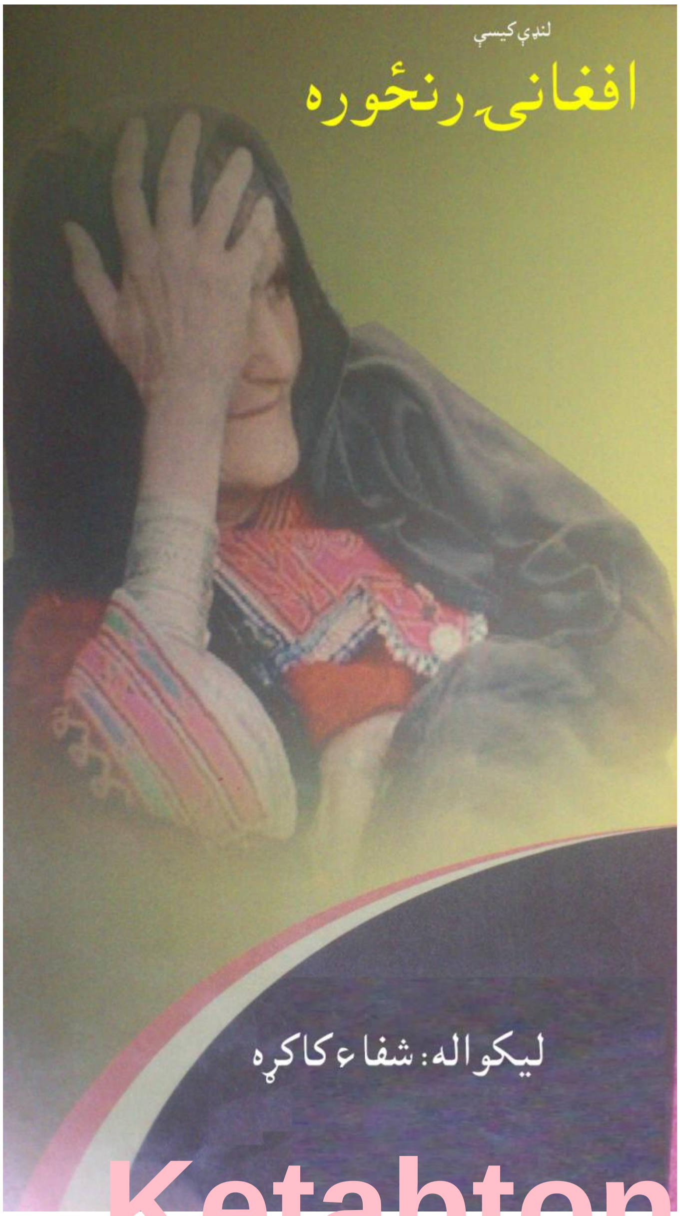

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمان الرحیم

د چاپولو حق يې له ليکوالې سره دی

دکتاب نوم	....	افغانۍ رنځوره
ليکواله		شفاء کاکړه
دچاپ شمېر		(۱۰۰۰) ټوکه
دچاپ کال		جنوري ۲۰۱۵ع
کمپوز		عبدالقادرمجرم
بيه	۲۰۰	روپۍ

خپرونکی : هیواد ادبي یون کلا سیف الله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

زه خپله دغه د لنډو کیسو ټولګه خپلو ګرانو ورونو محمدګل مینه وال ، محمدنور روښان، غلام قادر سارنګزئی او غلام سرور سارنګزئی ته ډالۍ کوم چي هر وخت يې زما مرسته کړې او هر کله يې زما ستاينه او روزنه کړې ده او ماته يې بې حده داد او مينه راکړې ده ....

شفاء کاکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې خبري

خبري خوبیخي ډېري دي که چیري زۀ خبرولیکلوته کښېنم نوکتاب نه کتابونه به په ډك شي خوزۀ به داهڅه وکړم چي دګرانولوستونکووخت په خپلوخبرو وانخلم .
زۀ منم چي زۀ نه یوښه لیکواله ، نه افسانه نګاره یم ، کېدای شي چي ډېروخت مي پر دغو سترګې پټې کړي هم وي خواخر هغه وخت هم راغلی چي زۀ يې پردې مجبوره کړم چي د ټولنې رنځونه او دردونه په خپله ماته ګډه زدکړه د لستونکو تر لاسونو پوري ورسوم ، دا هڅه مي وکړه چي په کومو رنځونو زموږټولنه اخته ده ، کوم څه چي به ما ولیدو یا به مي له چا څخه واورېدل زۀ هروخت خپل ضمیرپردې مجبوره کولم چي دابوج له ځانه لېري کړه ،
په ډاګه نارې کړه چي دارنځونه اودردونه به موږترڅوځ‌غمو راشئ چي ټول خپله ملامتیاومنواودې خپلي رنځوري ټولني ته مخ ورواړووپه کومه کښي چي دچادحقوقو،روایاتو،ددین،مذهب ،ثقافت،تهذیب ،اقدارو،ژبي خیال ساتلوورځ ترهغه بله کمي محسوسه وو خلګ دخپلوښواقدارو،روایاتوقدرپرېږدي دپرېدوخویونه خپله وي دخپلي ژبي په ویلوشرمېږي په داسي ټولنه کي به څنګ څوك داتفاق،عدل،انصاف توقع وکړي
په کومه ټولنه کي چي هرسړی دخپل سرباچاوي اوسیالي يې هم له ښځي سره وي دخپلي مور،خور،لوراوخپلي ښځي حق تلفي کوي دې نارینه چي دخپل ځان اصلاح نه ده کړې دټولني به څه اصلاح وکړي اوس که چیري هلك یانجیلۍ یوناواړه کاروکړي بیادرستي ټولني په خولۀ کي داخبره وي چي موریې سم تربیت نه دی کړی دمورغېږاوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

درسګاه ده هومورږمنوچي اوله درسګاه ودې ته بیایوځك هم فکرنه کوي چي داخواره مورخو نه ده ملامته ځنګه په څه حال کي دخپل اولادساتنه کوي یایې وکړي چي ددې وخپلوغوښتنواواختیاراتوته لاس رسی نشه چي له دې سره ددې په تعلیم کي فرق کیږي هغه که دیني وي که عصري داځه چي په خوراك ځښاك،پوښاك په ورکولوددې په مینه اودجائداد نه وکولوکي لاهم فرق ښکاره دی

دایوه زۀ نه هرڅوك مني چي دمورغیږاوله درسګاده نوبیاراشی چي پردې حقیقت هم سترګې نه کړوپټي اول مورپه دیني اوعصري علوموپه زېوروپوښودا اختیاروركړوچي دادژوندپه هراړخ خبره شي نوددې اولادبه صحت منده هم بلښعور وي که نه وي نوبه یې حال هم دغه وي لکه اوس چي پرپیرانوملایانوډاکټرانویې نفس وخېژي خوبیاهم علاج نه کړي پیدا

دډاکټرومریض ته سترګې ختلي وي دپیراوملاوتورپسه ته اوخوارني ښځي په دې شرمیږي وډاکټرته خپلې ناروغی حال نه شي ویلای

هم دارنګ زموږوښځوته له خپله داسه ورپیښنه ده که خوښې وي که یور اوکه مړوروي چي دخپل حق غوښتنه کوي نوهغه بله ورته وای چي خورجاني پرخولۀ لاس ونیسه داد‌پښتنومتل دی وای (دلوراوخوردنیاجوړه شوې ده روانه شوې نه ده)که چېري بیاهم یوه ښځه دروانېدلوهڅه وکړي نوهغه وخت کیسه ترکیسه تېره شي راشي دخلګوخولوته ولوېږي بیاخوخپله ټولنه وموږته ډېره ښه معلومه ده

کله چي یوازي شم واخدای ته داخواست وکړم چي زموږدټولني وروڼواوخویندوته دومره وس ورکړې چي خپل حق وپېژني اوپرداسي تعلیم یې مخ شي چي دټولو پښتنو،مسلمانانوپه ګټه تمام شي زماوهرپښتانه مسلماوورته دابرخه ورنصیب کړې چي دخپلي مور،خور،لور،ماینې حق تلفي نه کوي په شرعي اوقانوني طرزخپل حقوق ورکوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس ستاسوپام دې ته رااړوم چي مادخپلواولنيوافسانو ټولګه چي د(افغانۍ رنځوري) په نامه ده ترخپله وسه کوشش کړی دی که څه کمي اوبشي په کښېوي نوله لوستو نکو بخښنه غواړم له بدمرغه چي زموږخپله مورنۍ ژبه پښتوسمه زده هم نه ده

اوس که دلته دعبدالقادرمجرم صاحب يادونه،نه کړم وه نوبې انصافي به وي چي دی له کلاسيف الله څخه کوټي خاص کالج ته راغلی ماخپلي لنډي کيسې ورکړې ده زمادومره حوصله افزی وکړه چي زمازړۀ داغوښتو چي داکتاب نن،نن چاپ شي سباته نه شي پاته داسي هم نه چي مجرم صاحب دازماکتاب کمپوزکړی دی بلکه له دې سره سره يې زمارينمائي هم کړې ده

په اخيره کي زۀ پښنه يم که مي څه هم په خپله مورنۍ ژبه کي زدکړه نه ده کړې خوله پښتوسره مينه لرم داهڅه به کوم چي ترڅومي وس وي دخپلي مورنۍ ژبي خدمت به کوم نوره به هم له خدايه پاکه دا دعاغوړم چي نوري پښتنې مېرمني له خپلي مورنۍ ژبي پښتوسره مينه وکړي

په درناوي

شفاء کاکړه

ډګري کالج کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قبر ځانګو

انارګلۍ په څو څو واره حال ور تېر کړی چې راشه زۀ درسره ځم ـ
هغه د چا خبره " د مېړۀ یې په ایمان پاستی نه غوړېدو" ـ
یو مابنام چې لمر ولوېدو، ښه تیاره شوه ـ دا د بابا او مورکۍ له کوره
غلې غلې راووته، مخه یې وکړه ، د مېړۀ د کور په خوا روانه شوه ـ پر
لاره ډېره وار خطا روانه وه ـ کله به یې شاته وکتل ، کله به یې پر لاره
یوې او بلې خواته کتل ـ له شا یې په دې کتل چ ې بابا را پسې رانه
شي ـ
یوې او بلې خواته یې په دې وار خطا کتل چې د سحر ورېي لېوان یا پر
لاره بل یو څوك رانه شي، تر لاس به مې ونيشي د پلار کور ته به مې
بېرته بوځي ـ
د مېړۀ کور ته چې ورسېده ، د دوو خونو تر مخ چې یوه د بوټو کوټه
پروته وه، وهغه ته یوګړۍ کښېنسته، شا و خوا یې وکتل ـ چارد یوالي
نه وه ـ که څه هم یخ وو خو دې له وارخطايي او منډو خولې کړي وې ـ
له یوې خوا که وېره ور پسې وه ،له بلې خوا یې په خونه کي خبر ې
اورېدلې ـ پلاروخپل زوی ته ویل ته پرکورناست یې مزدورۍ ته نه ځې
پېغله ښځه دي دبل پرکورناسته ده ـ په دې یې تسلي وکېده چ ې څوك
به را ووځي ـ
یو وخت دروازه خلاصه شوه ، له خونې یو سړی راووتو،دې ټوخ وهل ـ
سړي یې له بوټوسره سایه ولیده ـ ږغ یې باندي وکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکۍ ، جمالي یو جواب نه وو.
" څوکه یې؟" .
سوکه سوکه ور ننډدې شو " ولي ږغ نه کوې، څوکه یې" .
بېرته غبرګ شو. دې داسې محسوسه کړه " سړی ووېرېدو . داسې ښه
وي لرګی یاکاڼي ته لاکړي له واره به دې وولي" .
سړی چې تر دروازې ورغلی په خونه یې سر ور دننه کړی " مورې! ته
راشه زموږ د بوټو له کوټې سره یوه ښځه ناسته ده ګوره چ ې ښځه ده
که لابله بلاده" .
مور یې له خونې لالټین په لاس کې له نورو دوو کسانوسره راووته . دې
چې دا ناسته ولیده ه ټول وجودیې له یخ او وېرې رږېدیدو . دوی که به
هر څو وویل
" څوکه یې؟" .
د دې له خوا جواب نه وو.
" ښځې! ټډدا ښځه تر لاس ونیسه، خونې ته یې در وله، ښۀ اور ور بل
کړه . یخ به وژلې وي بیا به په کراره حال حوال ځیني وکړو" .
ښځې یې تر لاس ونیوه ولاړه یې کړه . دوی ټول بلې خونې ته لاړ .
ښځه چې یې دننه اور ته کښېنوله ، ویې پېژندله چ ې دا انارګله ده ،
زما او ستا مېرور.
خسر یې وبالښت ته پروت را جګ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

" ښځې! دا څۀ وايې ـ دې خو ما او پلار دواړه په شرمو وشمولو ـ خير ته چای، ډوډی ور لګړه، اور ته يې کښېنوه چې يخ يې له زړۀ ووځي ـ زۀ سوچ پر کوم " ـ له دواړو زامنو يې صلاح کوله
" څۀ په کوو، بېرته يې د شپې ور ولو که........"
مشر زوی منور " بابا! دې ښځې وماته په څو څو واره حال را تېر کړی چې راشه، زۀ در سره ځم ـ ما سر نه خلاصاوو ـ اوس چې په خپله راغله اوس نو سوال نه پيدا کېږي چې بېرته خپل کور ته لاړه شي" ـ
" بيا څۀ کول په کار دي؟" ـ
" بابا تر دې ښه خبره نشته چې دلاور ور ولېږو، پلار ته يې حال ور کړي چې انارګله زموږ کور ته را ورسېده" ـ
دلاورکوټ په غاړه کړی، څادر يې پر سر تاؤ کړی، له يو غټ لرګي سره روان شو ـ
سهار يې ملا را وستو د منور او انارګلې نکاح يې وتړله ـ دواړه يو پر بل دومره ګران وو ـ هغه د چا خبره لکه (مجنون او ليلا) ـ يو کال لا نه وو پوره چې منور د دوو موټرو د ټکر په حادثه کي په حق ورسېدو ـ
انارګله داسي څه بې چارې غوندي ښکارېده (نيمه لېونی) چې د کلي يو ښځه به وراغله، دې به خپل تندی ټکاوه " زما دي نصيب تر خاورو لاندي شي ـ يوار خو پېغله وم د پلار پر کور مي کلونه وشو، ناسته وم ـ په دوی ولور نه جوړېدو ـ چې بې شرمي مي وکړه، پېغورونه مي پر ځان يوړو، هغه دا دی کال لا نه دی پوره دی مړ شو" ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو کال پس یې ودې بل زوی ته کښېښنوله . هغه یې دوه کاله پس یوه لور وشوه . چي پیداسوه له هغې ورځي یې خولۀ وازه نیولې وه چغي یې وهلې خولۀ یې نه سره ورتله . تمامه شپه او ورځ به دا او خوابښي ورته ناستي وې .

په څو څو واره یې مېړۀ ته وویل " سړیه! دا ماشومه ډاکټر ته یوسه، دا خو چې پیداشوې ده چېغې وهي، خولۀ یې نه سره ورځي" .

"ښځې! بابا ته ووایه چې یویې شي، زۀ یې نۀ وړم" .

" ته نه شرمېږې چې په سپین ږیري پلار یې وړې . ته به اوږدې پښې کور پروت یې" .

" تۀ عجبه ښځه یې سر نه خلاصوې چې یویې شم په خدای که په خپل کور کي د بابا او مورکۍ له پېغورو ځان خلاص کړم . راته وای به تۀ خو هغه یې چ ې د اولو دوو میاشتو لور دي په غېږ کي واخېسته ،ډاکټر ته روان شوې".

" سړیه! زۀ څۀ په وکړم . هغه مورکۍ خواره را سره په عذاب ده . بابا ته مي په څو څواره ویلي دي دی وای"د ماشوم د پاره ژړا ښه ده ، په خوانو ښځې یې ژړا ښه ګڼله ". مورکۍ خواره کله د شپې پرکوروسمه شي ده اووه دروازو خاوره راوړي مالګه ،سره مرچ ور سره ګډ کړي، په اور کي یې واچوي . کله پر هګۍ زرغون سپنسی تاؤ کړي په اورکي یې پټه کړي . کله یې د ماشومي وسرته په کاسه کي اوبۀ ینښي وي ، سکروټې را وا خلي په کي وژني یې . کله نوښادر(خوری)په اورکي واچوي چې هغه جوش وخوري ، دا یې را وکاږي بیا ورته ګوري وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

لورې دا زما په خيال نه نر،نه ښځ ې نظرکړې ده ،دابه وي اسر ـ خواره سپېلني راوړي ورته لوګی يې کړي" ـ

"ښځې! په دې سر خلاص کړه که سپېلني ورته لوګی کو ي ،که سپېرکی. ماته چې بله ورځ رانه شي او نه داخبره راته وکړې ـ خدای دي وکړي چې دستي مړه شي" ـ

شپه انارګلۍ او خوابنې ورته تېره کړه ـ سهار خوابنې، پلار او زوی دواړو ته ښېرې کولې چ ې ماشومه يې په غېږ کې واخ ېسته ، انارګله ور پسې شوه چې کله د ملاصاحب کور ښکاره شو ، د دۀ د کور له شا لوړ د غرۀ په لمن کې د هديرې دسمالونه رپېدل ـ

د ملاصاحب په کور ور دننه شو ، انارګله او خوابنې د ماپښين لمنځونه د ملاصاحب په کور کې وکړو ـ مورا چای راوړې ، دومره خوندېې وکړو چې انارګلۍ داسي محسوسوله چ ې ما کله هم پر چای دومره خوند نه دی اخيستی ـ د چای له خوړلو وروسته د ملاصاحب خونې ته ورغلې، خوابنې د ماشومي کيسه ورته وکړه ـ

ملاصاحب له دم او تعويذه وروسته وويل " په ښه ورځ راغلاست ، نن د زيارت ورځ ده ، سبا له جمعه ده ـ داسي به وکړئ زيارت ته به ورشئ ،هغه تر ټولو لوړ چې په غونډي کي پروت دی هغه زما نيکه دی ـ تر نيکه لږ را لاندي زما بابا پټ دی ،له هغه وروسته نوره هديره ته دعاو کړئ"ـ

انارګله او خوابنې چې د ملاصاحب د کور شا له راغلې ـ يو نری کږه وږه لاره د ملاصاحب د نيکه او پلار قبرونو ته تللې وه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

انارګلۍ له خپلې خوابنۍ ماشومه په خپله غېږ کې واخ ېسته ، په زحمت وختلې . که یې څه هم خوابنې په لاره کې یو وار دوه کښېښسته، د ملاصاحب نیکه او پلار ته یې دعاګانې وکړې . یو څو کانې یې له یواو بل قبر څه را واخېستو .

خوابنۍ ورته وویل " لورې! تهٔ ماشومه وماته را پرېږده، زما اوس ډېره سا سمه شوه . سوکه سوکه در تویېږم (کوزېږم)د ملاصاحب د خونو شا ته درځم، تهٔ به هم راشې . اوس دلته لنډه ور توي شه، په هدېره کې به وګرځې هغه راغلې ښځې به هم ووینې".

انارګله هم له هغه ځایه په قبرونو کې را روانه شوه . په قبرونو کې یې شا او خوا کتل، پر چا غنم خواره ، پر چا مات بنګړي ،پر چا ډېر تعوېزونه پراته . یویې سلګۍ تر غوږ شوې چې شاته یې وکتل ،یو تازه قبر چې ډېره سپین سر ې ښځه ورته ناسته وه ، ژړل یې . دسپین سرې خواته ورغله، ورته ودرېده .

سپین سرې سر را پورته کړی، له اوښکو ډکې،تکې سرې سترګې یې دې ته ور واړولې . داسې ښکارېده چې د دې هم نور د ژړا آن تمام شوی وو. دې ته یې پورته کښته حېران حېران کتل .

" لورې! له کومې خوا راغلې . تهٔ خو صفا زما ونازکه لور ته شوې یې . هغه ډول نری جګه، ژړ مخ، جګه پوزه ، تور ګڼ وېښتان . د دې مخ لږ ستا تر مخ غوښن وو" .

انارګله " مورې! څهٔ په وشو؟" .

"لورې! لس ورځې یې کېږي چې وفات شوه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

" موري! څۀ ناروغي يې وه او د څو کلو وه" .

"لورې!د اوولس،اتلس کالو. په دولسم کي يې سبق ويلو . يوه ناروغي يې نه وه، زهر يې وخوړل".

مورکۍ بيا په ژړا شوه . هلته د انارګلې تاځيله وه چې خواښې به مي انتظار کوي چې مورکۍ لږ لګراره شوه ، انارګلي بيا په تاځيله څو ښېښتني ځيني وکړې .

"لورې! ورونو يې مړې وکړې . يوار خو له ځايه بې ځايه شو . څو کاله مو له يوه او بله خانه سره مبني کولې . وروڼه يې دوه په جبل کي وو ، يو او بل مو ور ليږلو هغه ننواتي پرکولې چ ې يو ډول روغه راسره وکړي . په څو څو واره خلګ ورغلو، هغو يو کاڼې له بله مات کړې (ترخپله خبره نه تېردل)موږ ښځه غواړو . که ښځه نه وي موږ روغه نه کوو.

دې خوار ې هم ډېر تور سرونه، د خدای رويونه ،د قران رويونه وګرځول، ما په ډنډ کي مۀ ورکوی . چې زاری يې د خدای په در نه شوې قبولې ،د پلار او ورڼو په در کي خو سوال نه پيدا کېږي چې قبلېدې به .

اخر يې پلار او ورڼه مجبوره شو ،جوړه يې ورسره وکړه . په ډنډ (په جوړه يا نېکي) کي يې دا ور کړه، څو لکهه روپۍ . لور خو مي ځان د تورو خاورو شومه کړه،پلار او وروڼه يې په نوی غمه اخته کړو . اوس يې ګوره چې پای پر څه تمام شي . پلار او وروڼه خو يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په نوي غم اخته شو،دا يې هېره شوه . زما خو د مور زړهٔ دی زهٔ يې
ښنګه هېره کړم" .

انارګلۍ چې وخوابږې ته وکتل، خوابږې يې د ملاصاحب د خونو شاته
ناسته وه . په تاڅيله په قبرونوکي راروانه وه چې يوه قبر ته يې وړه
ځانګو وليده چې ړنډې ورغله ورته کښېنسته وې ويل " پخوانو ښومره
ښهٔ ويلي دي چې لرې يې هم غم دی چې نه يې لرې هم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دليك جواب

بسم الله الرحمان الرحيم

زما وړوکې خورکۍ سلامونه!

هيله لرم روغه جوړه به يې ـ ليك دي راورسېد و، له ليکه دي څه داسي ښکارېده چې پرېشانه يې ـ خورکۍ زۀ پوهېږم چې په دې بې ادبه،بې شعوره معاشره کي د ښځو ژوندګران دی ـ دلته له خلګو دا هېر دي چې ښځه ته د مور،خور،لور په نظر هم کتل کېدای شي يا کتل کېږي ـ تۀ به د دې مقابله کوې ـ زما او د مورکۍ ارمانونه به له خاورو سره نه خاورې کوې، لکه عصمت ورور.

ستابه په ياد وي چې مورکۍ به د بل کور ته مزدوری له تله، ما او تابه دی په سکول کي ګرځاو ۀ ـ مېرمن به هره ورځ راته ويل "تاسو دا ماشوم را ولی، تمامه ورځ يې په غېږ کي ګرځوی ـ له خپله سبقه مو ځان يستلی وي" ـ بياچې خدای

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومره کړی چې په خپله سکو ل ته تلی ، موږ ډېر خوشاله
وو.
چې کله یې لسم پاس کړی ، هغه ورځ خو به دي ښه په یاد
وي چې زموږ په کور کي که اختر ورځ نه وه نو تر اختر لږ مه
هم نه وه .
زما ګرانې! ګوره ګوره چې د مورکۍ هغه سختی ، د بل د
کور مزدوری چې موږ ته به یې د بل د کور زړې جامې، سړې
ډوډۍ راوړې، ځان یې نه په شرماوو، په موږه یې سبق ویلو.
زما ګرانې! پښتانۀ وای "طبیب هغه دی چې پر ورغلي وي" .
زماګرانې! زۀ پوهېږم چې ته به هم له دې مشکل سره مخامخ
یې . د دې مقابله به په زړا نه،په ځاېږه کوې . ته به نه یې
خبره چې اته (۸) بجې کېږې ،زما ډیوټي ختم کېږي بیا به هم
د بل ملګر ي تر را تلو زۀ په انتظار یم چ ې کله هغه خپل
شیفټ ته راشي ، زۀ خپلې کمرې ته لاړه شم .
دورې ښه وسوچونو ته خلاصه شم . هغه ورځې و شپې را په
یاد شي، د بابا د سالندۍ ناروغي . د څه کار کول نه وو ،
مورکۍ د خلګو د کورونو کارونه کول ، لوښي ، جامې یې
وینځل، ډوډۍ یې پخولې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

په موږه سبق ویل و، زما او ستاحقیقي مینه ، یو نه ختمیدونکی محبت، تقدیر په هغه غیږ کي ځهم لویه کړې، په کوم کي چې یې زهٔ لویه کړې وم ـ اوس که څه هم بیاتقدیر سره جدا کړي یو ، زهٔ یې ستا د پاره او ځیې د خلکو د خدمت د پاره ـ

خو بېلتون مي کله کله په کړس کړس وخندوي ـ په سوچونو کي ستا له څنګه ناسته یمه چ ې کله د سوچونو له دنیا را غبرګه شمه، په کړس کړس مي وژړوي ـ

ځخبره یې چې د ژوند دا ستړې ورځې ،لوږې ،د وږي شپې په دې تېره وم چ ې ته ډاکتره شې، سرکاري نوکري مي لا تر اوسه پیدا کړې نه ده ـ پیدا کېږي که سفارش ،روپۍ یا د ځان تر عزت تېره شم ـ سفارش ،روپۍ لرم نه ،د ځان تر عزت تېرېدای نه شم ـ

خورجانۍ! ځخبره یې، زهٔ دا ټولې سختۍ ستا د مستقبل د پاره تېروم ـ له ماسره د څنګ په کمره کي دوې نورې نرسانې اوسي، کله کله راته ووای "ګلالۍ ته راځه ډوډۍ به ګډه خورو" هغه خوارې په دې څه خبرې دي چې دا وږې وید ېږي ، روپۍ نه خرڅوي ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ سهار ښۀ وختي له کمرې راو وځم چې پر سړک ودرېږم د بس د راتلو په انتظار کي ولاړه يم ـ د هوټلونو د هګيو،پراټو ښۀ بوی مي بېخي ډېره زوروي ـ کله کله خو دومره بې صبره شم له ځانه سره ووايم چ ې ور شم ، ښې ډېرې پراټې او هګۍ را واخله، ښۀ ځان په موړکه ـ بېرته پښېمانه شم ،کور ناروغه پلار ، د مورکۍ د بل د کور ومزدوري، نشړيي ورور او ستا مستقبل را په ياد شي ـ په دې کي بس را شي ز ۀ هغه ډول وړې ور وخېژم په بس کي په دې سوچونوکي ورکه يمه ـ دا ښې دي چ ې د سړکول نجونه او زۀ له ډېره وخته په يو ۀ بس کي سره ځو ـ
اوس ټولې نجونې په دې خبر ې دي چ ې دا پر دې هسپتال کښته کېږي(کوزېږي) چ ې زما د کښته کېدو ځای راځي دوی، راباندي ږغ کړي "مېډم ستا د کښته کېدو ځای را ورسېدو" ـ
په هسپتال کي به تر ما و تا ته ښه معلومه وي چې د نرسانو کوم حېثيت دی ـ نارينه ډاکټران او نور استاف په کوم نظر ورته ګوري ـ يوه ورځ چ ې ز ۀ ورغلم پر ريسپشن ناست

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګري چای څښلې وې ،بل سګرېټ يې په لاس کي وو ، په چوکۍ کي داسي پروت وو لکه يو ډېره لويه هستي.

ما و هغه تختۍ ته لاس ونيوو چ ې پر ليکلي وو (تمباکو نوشي منع ده) شاه جهانه! دا څۀ ليکلي دي.

دۀ کټ کټ وخندل . "ګلالۍ! ته خو لېونۍ يې، په دې ځای کي کم داسي کار دی چې هغه نه کېږي".

زۀ تر تېره شوم، وارډ ته ورغلم. پر ډيوټي ناسته ملګرې مي رخصت کړه.

زما له وخته داعدت وو چ ې ډيوټۍ ته به ورغلم ، يوار مي ټول وارډونه را کتل. په دې ورځ هم پر وارډونو سمه شوم د هر رنځور،رنځوري کټ ته ودرېدم ، پوښتنه. حال احوال به مي ځيني واخسېتو. په دې پوښتنه، حال احوال ،رنځور، د هغه قريبان ډېر خوشاله کېدو.

بېرته راغلم د سر په وارډ کي مي خپله ډيوټي شروع کړه . زۀ په خپل کار بوخته وم ،په دې وخت ز ۀ له يوې افغانۍ رنځوري سره پر څنګ پراته بېنچ ناسته وم . مورې! تاسو څۀ غواړی چې له افغانستانه څه دلته د علاج د پاره راځی، دا ظاليمان مو شکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"لورې! زموږ په حال او وطن دي خدای مهٔ خبروه" .
د سهار لس نيمي (۱۰:۳۰) بجې به وې چ ې يو سپين ږيری کاکا راغلی، ودرېدو . خږ خيرن پټکی ، توره څيري سدری ، سپين خېرن څادر يې په بغل کي نيولی وو . "لورې! په هغه بل وارډ کي دي ډاکټر سيد غواړي".
زهٔ له هغه کاکا سره روانه شوم چ ې ورغلو ډاکټر سيد د کاکاو رنځوره ته ولاړ وو"ګلالۍ! دا رنځوره تر لاس ونيسه ،سوکه سوکه يې ډرېسينګ روم ته راوله ، اپرېشن يې ګورو چې خراب شوی خو به نه وي" .
ما هغه رنځوره تر لاس ونيوله ، ډريسنګ روم ته مي ور وستله، پر کټ مي پرې يستله . د پټۍ د خلاصېدو ه ځ ه مي وکړه . ډاکټر سيد وخندل "لېوني! دا ډول اپرېشن ته لاس ور وړل نه دي ښهٔ . ورشه يوار لاس واش کړه ". چې زهٔ واش روم ته ورغلم دی را پسي راغلی "ځاوس په اشارو نه پوهېږې".
ښه پوهېږم لېکين ز هٔ چې له کوره راو وتم، مور راته وويل "لورې! د خپل عزت به ډېر خيال ساتې" . زهٔ په دې ستا په اشارو سر نه خلاصوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ چ ي له کوره را وتم، پلار ر اته وويل چ ي "ښځه دي خوښېده، ورته وايه بيا يې خوښه خپله ده".
"نه په دې ښځې سر خلاص کړه چې زۀ د عزت په خرځولو، عزت نه جوړوم ". دا ډول يوه خبره دۀکوله او يوه ما. اخر دۀ د لاس د را اچولو ه ځه وکړه ، ما چيغه کړه . هغه پر کټ پروته ناروغه را پورته شوه ، له دباندې يو ه نرسه،بل هغه وارډ بووی دننه راغلو،وماته چې يې ويلي وو "په ورور مۀ راته وايه ،نيت مي خراب دی".
"ځۀ کيسه ده".
زما ګوته په دروازه کې بنده شوه . دا چا منل، زۀ راووتم استاف روم ته راغلم . په استاف روم کې ناسته وم ، ژړل مي . هغه ډريسينګ روم ته راغلې نرسه چ ي استاف روم ته راغله راته ويې ويل "ځولاړه شه،نن ستا پر ځای ډيوټي زۀ کوم".
زۀ چې له هسپتاله را ووتم، رکشه ته مي په لاس اشاره وکړه . په رکشه کې کښېنستم ، دې هسپتال ته ځم . په روانه رکشه کې د رکشې والا خبرې کولې"خير خورې! په هسپتال کې دي ناروغه دی".
هو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"څۀ په وشو".
ما يې ځواب نه کړو ور . د هسپتال په ګېټ کې رکشه ودرېده، زۀ کښته شوم، خپلې کمرې ته لاړم. په کمره کې مې په لاس کې راسره وړی کتاب په کړکۍ کې کښېښودو ، راغلم پر کټ کښېنسم، ښۀ په زوره زوره مې وژړل ، په هغه ژړا کې دې سوچونو وړې وم "خدايه! دا دې څۀ سترې ژوندرا په برخه کړی دی . ناروغه پلار ، مور د بل په کور کې مزدوره، هغه ورور نشيي چې مور تقله کورنۍ په نازېدو. زۀ په پرېدې ښار کې په يو او بل هسپتال کې مزدوري کوم.
مزدوره وای، مزدوري مې کولای، مزدوري خو نه وه پېغور.
په يو داسي ټولنه کي دې پيداکړې وای چ ې هغه خو لږ مهذبه، باشعوره وای.
خدايه! زۀ خو دې په داسې ټولنه کې پيداکړې يم چ ې د خوانده او ناخوانده يې يو فرق ن شته. ډاکټران ، وکيلان،استاذان يې په دې بلا اخته دې، خواهيشاتو تر دې ځايه رسولې دې چې هيڅ هم درک نه ورکوي. هغه پاته يې له پرېدې جنګه نه راګرځي چې راګرځېدلې دې هغه يې په نشو اخته دې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته د سوچونو له دنیا را غبرګه شوم، له ځان سره مي وویل د هغو مندو پر غېږو دي لعنت شي چې داسي بچي پکي لویږي -
خورجانې! په دې بې ادبه ،بې شعوره ټولنه کي ژړا نه، ځاپېره په کار ده ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ په مړي ځۀ وکړم

نیمه شپه ده ، سړه دبنادۍ خرۀ دي شړه، تور ګړنجی یې جوړکړی دی،زۀ او ماشومان دي له خوبه ویستلو.

"ښځې! تۀ پورته شه، ډېرې خبرې مۀ کوه . چای راپخې کړه، زۀ خرۀ کته کوم (ځلوم)".

"تا دي خدای له خرو خلاص کړي . هم دي وماته،هم دي ځان ته ګورم اچولی دی . هرهشپه پرسپېدو روان یې، یوه زۀ دا بوټي سوځم ،که یې د کور نورې ښځې هم سوځي . نورې به ښې بې غمه په خوب ویدې وي . یوه زۀ خواره به هره شپه پر سپېدو راپورته کېږم». دوه درې واره یې له ځانه سره داسي ووئیل . د ۀ اورېدو، یوه ز ۀ خواره به راپورته کېږم ، منډې به وهم .

"ښځې! نیمه شپه ده ،خلک مه را خبروه، خولۀ ونیسه . که درغلم بیابه دي د خیر سړي ته سترګې وخېژي ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دابیاله ځانه سره وګونښېده ـ دی چې په دروازه کي ولاړ وو. یو ګوټ یې په پښنه کړی وو ،هغه بل ته یې لاس کړو " ځه بیا رینښتیا که د پلار لور یې خولۀ وخوځوه".

پوه شوه چې زیاته کار خرابېږي ـ ولاړه شوه ، پر انګېښتي یې چائینکه کښېښووه ـ کوشنی زوی یې را پورته شو و چغې یې وهلې ـ هغه وخت بجلۍ نه وې ، په څراغ یې ګزاره کوله ـ سړی دباندي وتلی وو.

له لږ ځنډېدو پس دا راغله ، په دروازه کي ودرېده ـ سر یې دباندي ورښکاره کړی، تکه توره تیاره ،چوپه چوپتیا. امیان څۀ کوې، ملایان به لا ویده وو ـ یو چرګان ویښ وو ، وزرونه یې وهل، اذانونه یې کول ـ

په دروازه کي ولاړه ، په دې سوچ کي ورکه وه چ ې " دا لېورونه مي وګوره ، ښې نوکرۍ لري ،یو په لېویز کي بل په جنګلات کي ـ دا زما خوار سړی وګوره چ ې ټول ژمی بوټي راوړي چې د کور بوټي پوره کړي بیا یې کلیوالو ته په بیه راوړي اوس یې خوا ځکه په بد ېده چې د ېر کمزوری وو.

چې ژمی به تېر شو بیا یې له خلګوسره په کروندو کي کارونه کول ـ مځکې یې ماتولې ، ښاخ تراشي یې کولې ، پر کور نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېنستو"۔ چې کله خپلې ښځې بانو دا خبره ورته وکړه
"سړیه! ته دا څۀ کوې چې روپۍ ګټې چې له کشره دې مشر
جوړ کړی دی، ومشر ورور ته یې ور کوې" ۔
حمیدالله چې تر دواړو وروڼو مشر وو، ورته غصه شو
"ښځۀ ته د دې د پاره هر وخت وماته دا درس راکوې چې زۀ
له وروڼو څخه وېش وکړم" ۔
"یا مۀ یې کوه ۔ ته په دې خلګو کې لاړ شه، وګوره چې یو
بل څوك هم شته چې میانیځ ورور یې مشر کړی دی که دا
یو ته یې"۔
یوه خبره حمیدالله کوله بله بانو چې تر دې ځایه سره
ورسېدو۔ لرګی ته یې حمله کړه ۔ د دوی دوو په دعوه ټوله را
ویښ شو۔ ماشومانو چغې وهلې ۔ زما په خیال اخر دی هم په
دې چپ شو،لرګی یې تس کړو (وغورځاوه)چې ورونه او
ورېندارګانې را خبرېږي ۔ پخې چای یې پرېښودې ، په
پټو(څادر)کې غوټه ډوډۍ یې واخیسته، روان شو۔
دې خپل ماشومان کرار کړو،پاته پخې چای یې دوی ته
ورکړې ۔ د بانو ټوله ورځ پر ځان نیت بد وو چې څۀ دې
کاوۀ، ټوله ورځ سترې ستومانه وې ۔ تر هغه وخته په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوچونو کي ورکه وه چ ي کله دی راورسېدو . دا مخ ته ورغله، د نورو ورځو په شان يې په دې مابنام هم اوبه مختته ور وړې. بارونه يې ور سره کوز کړو.
دۀ له بدنی ځخه څه اوبه وځښلې . په پاته اوبو يې اودس تازه کړو ، ماجت (جومات)ته لاړ . له هغې خوا را روان وو ، بانو په خرو اخته وه چ ي په خونه يې دنن ه کړي . خرۀ يو هم دننه نه تلو. خرۀ هر چاته معلوم دي چې ودرېږي بيا نه پرمخ ځي، نه پر شا. دی ورغلی "ښځې څۀ په کوې ".
"سړيه! ستادي دښادی خره شي خو نفس را وکښو. په خونه ئۀ ننوزي". دۀ وخندل "ښځې! ئۀرا دوري شه چې زۀ يې د بل وخت د پاره چل در زده کړم".
چې بانو را لېري کېده، دۀ بيا د خرۀ شل ودروازې ته کړې وه . خر يې تر غوږو راکش کړو ،هغه شا ته زور کړو ،درب يې شو چې د شا پښې يې ژوره خونه ته ولوېدې .
حميدالله "دايې دننه".
بانو له خندا شنه شوه "ودې ته به د شيطان هم فکر نه وي چې دا خر په دننه شو. هغه بل خر په مرضي خونه ته دننه شو ،حميدالله او بانو دواړه په خندا کي د کور خوږې ته سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلو. ورغله میانیځه یور یې ودېګ ته ناسته وه ، په کاسه کي یې څه هغه پوخ شوی شی ور واچاوو. څۀ ګرمه او سړه ماته ماته ډوډۍ یې هم ور کړه چې راتله وړې لور (شاه بي بي)یې دوی ته لاس ور منځلي وو چې دسترخوان هوار شو ، ډوډۍ یې د یو بل مخته کښېښوده . د دۀ وه سړه ماته ماته ډوډۍ ته پام شو "ښځې! دا ډوډۍ سړه ماته ماته ولي ده ". دې ووئیل " سړیه! نن سړه ډوډۍ ډېره وه ، موږ ستاسو د پاره ګرمه ډوډۍ پخه کړه ، موږ ځان ته سړه".

شاه بي بي " یا بابکه! مورکۍ دروغ وای ، دوی وموږ ته هره غرمه سړه پاته ډوډۍ راکوي . هسي مورکۍ وای پر خولۀ لاس ونیسی بابکه ته م ۀ وایاست . بابك ستړی ستومانه وي". چې د سترخوان ټول شو . سړي ورته وویل "ښځې! داشاه بي بي رښتیاوای ".

بانوخبره دلې دوري کړه ، اخر یې مجبوره کړه چې ورته ووای "هو سړیه! چې د دې کور نورې خبرې درته وکړم ، دا ډوډۍ به دې په هېره شي".

"ښځې! تا اول وماته ولي نه ویل".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سړیه! چې درته ویلي مي وای تا نه منل، نه زما د ویلو فلئیده وه . یوه ورځ مي درته وویل سړی ه! داروپی. له ځانه سره ړده . د ورو نۀ ځۀ په باور ده، یو ورځ به وېش درسره وکړي بیابه په ځان حېران یې . نه دي دي اوربدلي وای چ ې د ورور لاس له کاسې در څخه وخېژي تربور شي . تا څه کي راپرېښودل، په هغه دي دومره پوچ رد راته وویل . اوس درسته میاشت وشوه، هره ورځ ورته وایم لالا دا شاه بي بي ناروغه ده، ىڅ یې یو ډاکټر ته یوسه . دۀ خو اول ویل "ښځۀ دی چې تنخوا وا خلم". اوس چې بیا ورته ووایم دی وای "تنخوا مي ټوله وپوروړو ته ورکړه ،خو ىڅ یې وینې چ ې دا دومره کور راپسې دی".

"ښځې! زۀ به که خیر وو سبا له مولوي جبار اخوند څه تعویذونه ورته راوړم، تر هغو به ګزاره په کوي چې زۀ یو څو روپی. پیدا کوم چې دۀ پر خرو بارونه راوړل پر کلیوالو یې خرڅول . زر دوولس سو وه روپی. یې په جوړولې ، تر هغه وخته شاه بي بي له پښو ولوېده .

لنډه داچې یو سهار له کوره راووتو ،حمیدالله او بانو شاه بي بي په وار په غېږ کي اخیسته، تر هغه چې بس ته وختو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بس کي منشي پر یو سړي ږغ وکړو " کاکا ! ځدې بلې
چوکۍ ته را شه ، ستا له زنانې سره به دا بله زنانه هم
کښېني". هغه کاکا ولاړ شه ، بانو ورغله له هغه بلې زنانې
سره پر چوکۍ کښېنسته ، د دواړو مخونه پټ وو. په بس کي
شاوخواڅه کوې ، بانو پر څنګ ناستې ښځې ته مخ نه ور
اړاوه .
شاه بي بي په تکلیف وه ، کله به یې څ ۀ ویل ، کله څه . دې
وشاه بي بي ته تسلي ورکوله " لورې! بس ته لږ ګزاره
وکړه ، رسېدلي یو . ډاکټر به دوا در کړي که خیر وو دستي
به جوړه شې".
پر څنګ ناستې ښځې یې ږغ وپېژندلی مخ یې ورواړاوو
"بانو یې؟".
"هو ، ځڅوکه یې".
"خورې!زۀ رنګینه یم".
"کومه رنګینه؟".
"د پروینې خور".
"ښه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پټ مخ یې روغبړ سره وکړو . بانو حال ځیني وکړئ " ښهٔ ښنګه یې، ژوند دي ښنګه دی".

" له خپله ژونده ډېره خوشاله یم".

د پرویزې پوښتنه یې ځیني وکړه . د پرویزې له توره بخته یې داسي خاوري بادولې . " د پرویزې دي دا اسي تندای خاوري وخوري . دا خو تر ما کشره ده چې دا پیدا شوه ، مور مي د دې تر پیداکېدو یوه شپه وروسته مړه شوه . کال پس مو پلار مړ شو وتاته ښه معلوم ده چې مور و اکا ته پاته شو . د اکاپه کور کي مو سختري وړې، تر هغه چې زهٔ وادهٔ شوم . زما ډېر ښهٔ ژوند وو، هره شپه به ولوی خدای ته په زار ی وم چې ګوپروینه ته هم داسي کور ور په برخه کړې چ ې په کي مطمینه اوخوشاله وي ، دا زما په رنګه خوشاله ژوند تېره وي . د دې چې له چا سره وادهٔ وشو ، هغه د ملا زوی وو . په خپله هم ملا وو، دوه وروڼه یې نور هم ملایان وو.

هغو دوو هم خپلې ښځې راوړې وې، ببرته یې پرې ښځې وې . دا زما اخښي هم لکه خپل وروڼه یو کال پس دې ته طلاق ور کړی . دا ببرته د اکا وکور ته مجبوره شوه . یو څهٔ وخت پس زما اکا زما د اخښي پر تربرو خرڅه کړه . واخښي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته يې در ې لکهه روپۍ ورکړې ـ اوس نو هغه تربرونه زما واخښې ته تل پېغورونه ورکوي ـ وای څنګه مو د پښو ماڼه در څخه ماڼه کړه".

"تا له پروين ته ښتنه وکړه چې پېښنه څۀ وه؟".

"هو ځيني ومي کړه ـ هغې وئيل مور يې ډېره خرابه وه ، اوس د درو سره په ړيرو کې سپين وښتان دي ، ښځې څوك نه ور کوي ـ تول ومور ته ښېرې کوي وای مور دي خدای له موره خلاص کړي ». بس ودرېدو حميدالله رغ وکړو "بانو راځه ".

بانو رنګيږې "د خدای په امان".

"په مخه دي ښه، وپروين ته دعا کوه".

شاه بي بي يې وده ته ورکړه ، دا ور پسې شوه چې را کوز شو ، په رکشه کې کښېنستو ،هسپتال ته ورغلو ـ له يوه او بله يې پوښتنه وکړه ـ "کوم ډاکټر به ښۀ وي".

اخر يوۀ ورته ووئيل "ډاکټر نظر ښۀ دی".ورغلو د ډاکټر ودروازه ته کښېنستو ـ ډېر ناروغان هم نه وو ،په شمار به پنځه شپږ ناست وو ـ دوی ډېر خوشاله شو چې وار ژر راځي ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چې به له دوی ناستوڅخه لاړ یو ډاکټر ته دننه نه وو ورغلی، یو داسي سړی به راغلو، ښځۀ غوړ وېښتان ،خواپاکې جامې،پالش څپلۍ ، پر دروازه ولاړ سړي به دروازه ورته خلاصه کړه هغه به ډاکټر ته دننه ورغلی. یو نه وو،دوه نه وو ،بې شمېره داسي ډاکټر ته بې واره ورغلوچ ې پر دروازه ولاړ سړي ته به یې وویل "ولي داسي کوې، دا خلګ بې واره پرېږدې". هغه به وویل "دا د دې هسپتال وو یا د ډاکټر قریبان او شناختګان وو". داسي وخت دوی ته وار راغلی چ ې د ډاکټر د رخصتی وخت وو ، دوی چ ې دننه ورغلو ډاکټر چې شاه بې بې ته وکتل ، دوی ته یې مخ ور واړوه "داماشومه موڅۀ ده؟".

"صاحبه! لور".

ډاکټر له خولې لاس واخیستوچې څه یې پر خولۀ ورتلو هغه یې ورته ویل. اخره خبره یې دا وه "زۀ په مړي څۀ وکړم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه تنهې

نن هغه کور چې د کلي ښځې يې په صفت نه مړېدې . چا به ويل خوابښې ښه ده ، چا به ويل مړندي ، چا به ويل چ ې ور شې ببخي سړی په دې نه پوه ږي چې دا اوس د انارګلې لونه دي که مړندي .

چې کله يې دريم زوی ته واد ۀ راوړی، د وير کږه هم ور سره راغله . د دوی په کور کي يې وا ړول، دوه درې کاله يې په شنه زړۀ سره تېرکړل چ ې پوري ستړې شو ،خپل دريم زوی ته يې وبش ور کړی . هغه د والې له هغه بلې غاړې خپل کور جوړ کړی . په هغه يوازي کور کي به هم د مېړۀ او ښځې هره ورځ شين زړۀ وو . د ځو اولادو خاوندان شوخو سره پوه يې نه کړو . اخر هغه ورځ هم راغله چ ې د رحيمې مور ودې ته مجبوره شوه .

”رحیمې لورې! بس يې ك ړه ، تر څو به داسې ژاړې، وخپل ځان ته ولې ګورم اچوې . ټوله ورځ دي ستړګې سرې نيولي وي . لږ خو د دې خپلو ماشومانو فکر هم وکړه،خواران ټوله ستا وخولۀ ته ګوري “ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

”مورکۍ! چې په پلار یې نۀ شوم ښاده، ښځې به په دوی ښاده شم“ .

راحیمې خپل ټالي وڅنډل، ولاړه شوه په خونه ننوتله . مور یې سر ور ښکاره کړی، دا پر لمانځۀ ولاړه وه . ماځیګر څه لمر په غرۀ پټ وو ،هسي یې ژړې وړانګې په اسمان ښکارېدې ، راحیمه و الله پاك ته په ژړا شوه، په زوره یې دا دعا کوله ”ما خو د چا زړۀ هم نۀ دی ازار کړی، اې الله! دا اوس د خپل عمل سزا راکوې که د بل . خدایه! که له ما څه یو داسي ګناه شوې وي ،زۀ نه یم پوهې شوې وماته معافي وکړه که د بل د عمل سزا را کوې نو بیا خو په دې کي څه شك نشته چې یوځ (بدل، ګټه)یې ضرور را کوې“.

راحیمه هغسي د لمانځۀ پر ځای ناسته وه ، لاس یې پورته نیولي وو . مور پر ږغ کړو ”لورې! د بل چا د عمل سزا نه در کوي،د خپل عمل . ولي د مېړۀ زړۀ نه دی زړۀ چ ې ستا د لاسه یې په کور کي یوه شپه خوړه ډوډۍ نه وخوړه “. کوشنۍ زوی یې بغاري وهلې .

د مشر لېورۀ یې توخ شوچې دننه راغلی ، ماشوم یې په غېږ کي پورته کړی ، جیب ته یې لاس کړوخوږه یې ورکړه . له

(c) ketabton.com: The Digital Library

وربنداريې او د وربنداريې له مور سره يې روغبړ وکړو ، له ځپلې سره کښېنستو۔ "وربنداريې اوس پوره دوه کاله و شو چې ځه په دې کور کې ناست يې ، کله دې مور درته راځي ، کله ورور۔ يوه واړه مو تر منځ ده، ماښام دورې راځه که دې له مورې سره ګزاره نه کېده ، په ورځ خپل کورته راځه ، خپل کور له تا چا نيولی دی ۔ راځه دا مور خواره څه کوې چې پرېشانه کوې يې"۔

راحيمه بيا په ژړا شوه " په ما کې کوم ه کمې وه چې داسې يې راسره وکړل،نه يې زما خيال وساتلو او نه يې ستاسو د عزت خيال وساتلو۔ ماشوم خو هم نه وو، لوی سړی وو چې تر ما يې په عمر پخه نجلۍ وړې ده چې خوښه يې نه نواول به يې ويلي وای نه به پرماخوارۍ تېرېدې نه به داسپين سترګې وای" ۔

"راحيمې وربنداريې! خوا مۀ بده وه، زۀ منم چې بدکار يې کړی دی ۔ تا هم د اسړی ډير له ځانه لېوې کړی وو چې ښځه ښځه وي نو سړې په خپل موټ کښې ونيشې ۔ هغه خو په تا نه وه پوره چې دی به کورته دننه لانه وو راغلی ،ستابه بياخولۀ وازه وه چ ې څۀ به پر خولۀ در تلو هغه به دې ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل ـ تر دې ځایه خدای را ورسا وی تا را ورسا وی ، په ورځ کورته نه راتلۀ، په شپه چې به راغلی تا به دروازه ورته بنده کړه چې په ټکېدو به یې ستړی شو، مخه به یې را وکړه د مور خونې ته به راغلی چې زړۀ به دې غوښت خبرې دې ورسره کولې که به دې نه غوښت مروره به شوې ـ د هلك زړۀ دې له کوره تور کړی بیا چې نجلۍ دومره قرباني ور کړه نو نارینه خو دا دومره څۀ کولی شي کوم چې یې وکړل ـ اوس د هغې نجلۍ ماشوم پیداکېدونکی دی ـ د ماشوم د پیداکېدو وروسته کیدای شي یوه فیصله وشي ـ ورېنداري! زۀ کورته ځم خو دا یاد لره ،که هر څۀ شوي دي ،زموږ د ټول کور ګټله له تاده چ ې مېړ ۀ دي کوژدن شوې نجیلۍ وتښتوله که ته سیاله وای نن به دې مېړ ۀ مېړوښه ښځه نه وړه“ ـ

په کور کې مور بېښتنه ځیني وکړه ”زویه ! ورغلې ، څنګه وه؟“ـ

”ښه وه، موري خولۀ یې و اسمان ته نیولې وه تراوسه لاپرهغه خرۀ ولاړه وه“ـ

”زویه! شرین چې هغه بله بلا هم کور ته را و لي بیابه څ ۀ کوي“ ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سکينې تهٔ ولاړه شه اوبهراوړه ډېر تږې يم" .

"موره! زهٔ خو پر سکين ه وېرېدم چې وهغه هلك ته به يې ورکوو . اوس خو د نجلۍ پلار هم نجلۍ غواړي بله نجلۍ خو په کور کي نه لرو".

سکينه اوبه په لاس کي ولاړه وه ماڅه ګناه کړې ده "زهٔ به ولي ځم ؟. بد به نارينه کوي او ځان به په ښځه خلاصوي ".

"لورې! دا خو د پښتنو فيصلې وي".

"داځنګه دپښتنوفيصلې دي؟ چي دګناه ګارسزا ويوبې ګناه ته ورکوي".

سکينه په سکول کي اول لاد اکاګانو نهٔ وه خوښه بيا چې دا خبره پېښه شوه بېخي له کوره په دباندي وتلو هم پابندي شوه .

" شرين هم عجبه کار وکړی،کوژ دن شوې نجيلۍ يې وتښتوله، ټوله غم يې مورږ ته جوړ کړی".

سکينې کالي کت پر کت کښېښودل خو په سوچونو بار وه .

له خونې چې را ووته، اکا يې پر موبائل بل چاته ګايېدی چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سبا راشه، د امیر جان لالا پر ځای فیصله ده . اختیارونه یې یو له بله واخیستل" .

سکینې چابکه ډوډۍ تیاره کړه چې ژر سوچونوته خلاصه شم . پلار یې له خپلې مور سره ږغېدو چې فیصله په دې ډول کېدای شي .

انا "سکینې لورې! ځورشه خپل کار وکړه ، ځځ کوې زما او د پلار خولې ته ناسته یې".

"زه اوس څه وکړم؟".

انا "ولاړه شه خپل کار وکړه".

سکینه چې دباندې را ووته غوږ یې د بابا او انا پر خبرو ونیوو، پلار یې وانا ته د فیصلې حوال ور کاوه "موره! د هلك وپلارګنۍ ته مو یوه سکینه ، پنځه لکهه روپۍ ورکړې . د نجیلۍ وپلارګنۍ ته مو یوه زرغونه تنۍ ، دوه لکهه روپۍ ورکړې".

سکینه وهغه دېوال ته داسې وچ ولاړه وه لکه یو لرګی .

زرمینه چې راووته سکینه یې ولیده، تر لاس یې ونیوله خپلې خونې ته یې بوتله . په خونه کې هم بېخي تر ډېره حېرانه ناسته وه ، یو خت یې تر خولۀ چیغه وختله . زرمینه لګواره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته ناسته وه ، هيڅ يې نه ويل . سکينه چې په ژړا سترې شوه ، مخ يې ور واړاوو "تنداري! ټوله کلی شرين کاکا په دې کشمکش کې اچولی وو، د دهٔ دي خدای يوه هم نه سموي . دا د دوبي شپې او ورځې ، هر سړی په خونه کې ويدېدو پر خپلو لوښو يې وېره شوه چې دی نه وي د هغې نجيلۍ د کورنۍ يا خسرګۍ له خوا يو پېښه را وشي . د ټولو به رنګ په بد شي" .

"موره! موره!".

"ځهٔ وشو قربان".

" موره! خوب مې ليدی".

"بيده شه زما ګرانې! خدای به هر څه خير کړي".

"موره! تهٔ ولې دومره وارخطا يې يوه ورځ خو انسان مړ هم شي . يوه ورځ به زهٔ هم داسې له دې دنيا څخه رخصت شم".

مورېې پرخولهٔ لاس ورونيوو "چپ شه داسې مهٔ وايه، خدای دې د عزت مرګ در کړي . دلته خو د نجونو مرګ هم پېغور دی".

"دا تاسو دوو څهٔ شور جوړ کړی دی خو ويدې شئ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

" سړې! هسي د سکينې خوب خراب شو".

"ښځې! لږ خو سمه ږغېږه، تهٔ خو تيار جنګ يې" .

"زما دا ښايسته لور تا په بدي کي ور کړه . زهٔ کله هم حق نهٔ در بخښم".

" ښځې! تهٔ راته ووايه، ما څهٔ کړي واى . که تهٔ وايې ځان مړ که يا ورور، زهٔ دواړي نه شم کولاى ".

د سکينې بالښت له اوښکو لوند خيشت وو، هر څهٔ يې پر ځان ټپوول .

"سکينې لورې! ونه ژاړې اوس خوب وکړه ده، ازل ليکلي نه چېږي" .

سکينه " دا څهٔ کوې؟، ښدار ي!".

"ستا د وادهٔ تياري کوو، دا ټولې ستا د وادهٔ جوړې دي".

سکينه په ژړا شوه"خداى دي د شرين په کور اور ولګوي".

تنداري د مسخرو په ډول "هغه وخت چې مور په کي نه يو ".

د سکينې خوابښې خپلې مېړور ته د وادهٔ جوړه راليږلې وه او څهٔ نور سامان ، خو کور د وادهٔ نهٔ، د وير کور م علومېدى . د سکينې مور چپ ناسته وه، تر خولې يې هيڅ هم نهٔ را وتل .

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشرې مړور"موره! موره! نکريځي ".

"څوك يې غواړي؟"۔

"موره!دا تۀ څۀ وايې؟۔ سبا تۀ سکينه په سپينو لاسو ودوې".

ټوله شپه تيره شوه ۔ بابك هم ژاړي ۔ "انا !موږ څۀ وکړو؟"۔

دسکينې تر خولۀ ساه نۀ وځي ۔ "ورشه په الماری کې دي ۔ سمي يې ورولګوه داسي نه چې سبا څوك پر وخاندي".

د سکينې پلار "سهار موږ د هر کور يو يو سړی راغوښتی دی، د ډوډۍ د پاره او بله خبره موره! داسي نۀ چې ت   اسو چپې ريې ورېغېږی، خلګ شيطانان دي ،دی نه وي تر هغو يې ورسوي ".

"يا زويه! ليوني خو نۀ يې".

"زړۀ مي ښه خدای شين دی ۔ زۀ نانې درالېږم ستاسو هر کار به در کوي ۔ زۀ بيا تر هغه دننه نه راځم چې سکينه له کوره نه وي وتلې ۔ زۀ د خپلې ښائستې لور د ژړا د اورېدلو توان نۀ لرم" ۔

"سمه ده"۔

"خدای دي مخ ته ښۀ راپېښه کړي، خدای به يادوو ، نور نو موږ څۀ کولای شو"۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کلي ټاک ټاک ښځې راغلې . هرې یوې چې به ناوې ته
کتل، زړونه یې پر سو ځېدل . د هرې ښځې سترګې داسې
تکې سرې وې لکه د ناوي د مور . ټولو داسې ګڼله چې "دا له
یوې نجیلۍ او سړیه پیښنه ده، څو کورونه یې وران کړل .
بس د دوی خوارانو به هم ناره خدای واوري".
یوې ښځې په دوی کې ووئل "بنګلو له ځې څه کنډوالو له خو
نه ځې، بیا که یې مېړۀ سیال وو په لاس کې به یې ونیسي ".
"بنګله هم له ښۀ زړۀ سره خوند کوي". د کلي ښځو ډوډۍ
خوړه سره رېغېدې .
زوم یې دننه کور ته راوستو. نکاح یې و تړله، له ناوې سره
څلور ښځې له خوابښې سره ولاړې .
نکاح وتړل شوه، سکینې په ژړا کې وشیرین کاکا ته ښبراوي
کولې .
د سکینې مور" لورې! ته شېرین کاکا څۀ کوې؟. تا دومره
قرباني ور کړه نور ،یوځ به یې خدای در کوي".
"موره! زۀ به دی بیا کله ووینم چې جوړ زړۀ په یخ کړم".
"که ژوند وه خدای به دي راولي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټران ودریدل ۔ اوبه یې پر وغورځولې ، ښځې یې په موټرانو کې کښېنولې ، زوم هم تر ناوې کم نه و۔ د سکینې میرۀ داسې ځلېدی لکه د اسمان ستوری ۔ خېښانې هم داسې په مات زړۀ وې چې خدای به څۀ راسره وکړي ۔

د زوم مور سکینې ته منګې کښېښوولی، په ښی پښه یې مات کړی بیا چې خونې ته ور ننوتله، هګۍ یې هم په ماته کړه ۔ خو د کلي ښځو انګۍ و یلې، د یاسر ناوې به څنګه وي، په بدي کې یې راوړې ده ۔

ځینو پړونی پر واچولی، ناوې یې نه کښېنوله ۔ د یاسر مور ډیره ښه ښځه وه، په دې یې خوابده کړه چې داسې خبره بیا د چا له خولې نه واورم ۔ ټولې ښځې داسې شوې لکه د هر یوې پر سر چې اوبه کړی "وریندارې! د دوی دومره خاطر مۀ کوه"۔

"ولې به یې خاطر نه کوم ، اوس خو مونږ سره دوستان یو"۔

" که سره دوستان وای نن به زمونږ او د دوی نر او ښځې سره یو ځای وو"۔

"زۀ منم چې زما لور ډیر غلط قدم ایښی دی خو د هغې سزا زۀ و دوی ته نۀ ور کوم"۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

"که حق لري ـ زما د ورور ټوله پیسې تا او ستا نازولې لور وخوړې".
"زۀ منم خو زما لور به هم ټوله ورځ له تا سره وه، تا تر دې انده را ورسوله ـ اوس زما په مړوور ځوك کار وه نه لری ، زۀ خپل زامن لرم ـ ما خو تر اوسه خپله مړوور لالیدلې نۀ ده، تۀ ور شه یو وار دوی له شربت را وړه".
"خاوري دي وخري شربت".
"دا څۀ وایې؟ـ نن زما د زوی وادۀ دی، تۀ ولې داسې کوې".
"سمه ده،زۀ خپله ور ځم".
د یاسر مور د باور چیخانې مخ ته ولاړه وه چې برنډې له ولاړه نو ټولو ښځو دا خبره کوله "خدایه!دوی بیا څنګه ظالمان دي، ناوې له هغه وخته ولاړه ده ، د کښېنولو ځوك یې ښته".
د یاسر مور چې خپله مړوور ولاړه ولیده نو حقه حیرانه شوه ـ "دا له هغه وخته ولاړه ده ولې یې کښېنوی نه ـ دا خو مه په ولاړې مو سترې کړې او وژلې ده". د ښځو څخه یوې ښځې پر ږغ کړی "دا ستا ایندرور راته وویل چې دلته یې ودروی ښځې یې ګوري".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”ښلسو خوا مه بده و ی ،ځو ورځې دي خدای به یې تیري کړي“.

”زما لور چې وکړل هغه به مي په زړه کي ازغی وي ،خو زما مېړور هم زما لور ده، که دا ښه وه ټوله کور به ورسره ښه وي، خو پر هره خبره باید خوا نه کړو بده“.

د یوې ښځې ږغ شو”ته دالته ناسته یې له دوی سره، ورشه هغه د پلارګنۍ ښځې دي له لویږي مري څه ور کړه.......“.

”ته کله ځې؟، نن ماښام که سبا سهار، که له دوی سره دریمه شپه هم تیروې“.

”ماښام مودسکینې پلار را غوښتی دی ، هغه راځي“.

”ښه ، خو یوه خبره واوره هغه به دننه نه راځي“.

”سمه ده ، موږ ورته ویلي دي نه به راځي انشاء الله“.

د یاسر کوشنی خاله ځان ور وپېژندلی.

”ښه دی، تاسو د دوی په خبر و باك مه کوی. یاسر ډیر سمجداره هلك دی“.

”تاسوچای وکړی ، سکینې ته یې هم ور کړی“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سکينې مور" لوري! مور اوس ځو ته به تر خپل ځان د نورې کورن ی خيال ډېر ساتي، سمه ده او د خپلې خوابنې،خسر او لېورو به هره خبره بېځان نه بوج کوې".

سکينې له اوښکو ډکې سترګې ور واړولې. د سر په ښورېدو يې ور سره هو وکړه، تر خولۀ يې هيڅ هم نه ور وتل .

د ياسر مور"غاړې دي بندي زويه! که دي سکينې ته د اکا پيغور ور کړی وو. هغه ډيره معصومه نجيلۍ ده، ښه زويه!".

"سمه ده مورې!".

سکينې په خونه کي يوې او بلې خواته کتل چې هر شی دومره په ترتيب پروت وو .

"ياسره! راځه چې ناوې ته دي ورولم .تر ورۀ ماته هم دروازه معلومه ده . زۀ خبره يم خو تۀ به ګورې ډېر نازونه نۀ ور کوې ، دا مور په بدي کښي راوړې ده . راځه".

چې ياسر په خونه ور دننه شو،سکينې ژر مخ ور واړولی، بدن يې په لړزيدو اخته شو.

ياسر په دې فکر کښي وو چې"دا به څنګه وي . ټوله يې صفت کوي چې زما به خوشه شي که نه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاسر چې مخ ور لوځ کړو نو د سکینې پر مخ یې اوښکې لکه باران رنې روانې ولیدې "ته ولې ژاړې؟ واخله په دې دسمال اوښکې پاکې کړه". ټوله شپه د دواړو په خبرو تیره شوه. یاسر کله هم دا سوچ نه وو کړی چې "دومره ښه او هوشیاره نجیلۍ به زما د ژوند ملګرې کیږي".

د وادهٔ دوې میاشتې یې دومره ژر تیرې شوې یاسر او سکینه بیخي په پوه نه شو.

نور هر څه ښهٔ وو، یو د یاسر د کورنۍ ښځې ملا یانواو پیرانوته تللې چې د دوی کور خراب کړو، خو سکینې هر څه بې خپل زړهٔ تیرول.

نن یاسر سکینه د خپل پلار کره بوتله. "دا خرڅه واخله، زهٔ بیا خپله درته راځم او بله خبره دا ده چې د هغه کور یوه خبره هم په دې کور کې ونه کړې".

"نهٔ یاسره! داسې بې عقله هم نه یم چې د هغه ځای ټولې خبرې به دلې کوم".

یاسر"ښهٔ ، زهٔ ځم".

خوابنې" نن نه شي تللای ، ماښام به ډوډۍ راسره خورې ، شپه به راسره کوې ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”نه اوس ځم چې بیرته په سکینه پسې راغلم بیا به شپه در سره وکړم“.

مور یې په مخه ښه ورته وویل ، سکینه ورسره را ووته، تر هغه یې په یاسر پسې کتل چې دی ناړام شو .

مور ”نه شرمیږې چې په دروازه کې ولاړه یې په یاسر پسې ګورې ،که د کور نورو بندګانو ولیدې څه به وای“.

”مورې! هر څه چې وای، زه ریښتیادرته وایم ، زما بې یاسره یوه ګړۍ نه تیرېږي . اول مې شېرین کاکا ته ښېرا کولې، اوس دعا ورته کوم چې هر وخت یې پیداکړم په پښو کې ور لوېږم معافي ځیني غواړم چې وما ته یې د ژوند ملګرى، د یاسر غوندې را پیداکړی“.

د سکینې مور” لورې! خدای دې عمر ډیر کړي چې رایې وستلې بل چې مې نن ولیدې، زمونږ تر کور د دوی په کور کې په ښه رنګ شوې یې“.

”مورې!شیرین کاکا یایې ښځې راځي او ښځې یې څنګه دي په کورکې ګزاره سره کوي اوکه نه ښه دي حال یې مه غواړه“ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سکینې مور د ورور کور ته تللې وه چې راغله له زرینه څه یې پوښتنه وکړه "لورې! سکینه چیرې ده ؟".

"موره!سکینه چې ته روانه شوې، له هغه وخته یې پر سر درد وی ټال یې کی، واهی، په خونه کي پروته ده. یو ډاکټر ته یې بوځه داسي نه چې یو څۀ په وشي".

" سکینې لورې! درځه چې ډاکټر ته لاړ شو".

"مورې! زۀ تر هغه ډاکټر ته نۀ ځم، تر څو چې یاسر نه وي راغلی".

"چې یاسر راځي، تر هغه به ته تر مرګه ورسېږې".

"سمه ده،زۀ به یاسر ته فون وکړم چې له ډاکټره دي کورته بوځي".

"یاسره! لږ ناروغه وم".

"ولي خیر وو؟".

"هسي مي پر سر درد وو. درځه چې ډاکټرته ځو".

په خپل موټر کي یې ډاکټر ته روانه کړه. د سکینې په وجود کي د ولاړېدو توان نه وو،رنګ یې تک ژړ وو.

یاسر شیشه پر برابره کړه. "سکینې! روغ دي نشته دا ولي؟".

"یاسره!زۀ به بیا ژوندی خپل کلي ته راشم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاسر وخندل "ولي د عزرائیل بل کار نشته که څه . دومره خو هم نه یې کمزوري ".

" یاسره! زما دا خیال دی چې نن ورځ زما او ستا د ملګرتیا اخره ده".

د دې خبرې په اورېدو سره د یاسر سترګې له اوښکو ډکې شوې . "دا ده لېونتوب خبرې مۀ کوه".

"ډاکټرصاحب! له پرونده یې پر سر درد دی . کۀ هم وهي " . ډاکټر دوا ورته ولیکله، دا په هسپتال کې پر کټ پروته وه . نرسانې تلې راتلې "دا ډرېپ ختم شو بل ورته راوړه".

یاسر یې وڅنګ ته ناست وو ،د خپل کور د ښځو یې یوه یوه هغه خبر ذهن ته راتله "یاسره! خدای دې په دې نازکه ناوې ارمان مۀ کاږه ، تۀ خو د دې سر ته کښېنې . بس له ننه پس زۀ ستا کره نۀ راځم".

"څه تروره په مخه دې ښه شه . نوره دې نۀ غواړم". ترور یې درب ګېټ بند کړی او ووته .

یووخت د سکینې د خولې دا اخري څو لفظونو یاسره د سوچونو له دنیا څخه را غبرګ کړو "یاسره! زۀ ،زۀ،زۀ مرم . زمابه له تا سره نور د ملګري خوند نه وي ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاسر لکه ماشوم چیغې یې کړې ، ور ولاړ شو. د سکینې مخ یې په خپلو دواړو لاسونو کې نیولی وو، اوښکې یې څڅېدې

.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جرمني

که برې دومره نازولم لکه خپلې مور ،په دې ښاه سته کور کې چې چارپېره پخې خونې، په منځ کې يې ډېره غټه چمني وه . پر چمنې چارپېره رنګ په رنګ ګلونه .
زما د بابا او مورکۍ هغه دوې د خاورو جوړې خونې، تر ټول کلي لوړ ې د خاورې پر يو هسکه غونډۍ چ ې ما و مورکۍ به هر سهار او ماځېګر د لاندې کلي له (څا)او به را خېژولې .
ښ که مې څه هم د مور د عمرو وه، په خولۀ کې يې غاښ نه وو. زما د مور تك سپين واړه غاښونه يو هم نه وو وتلي .
مېړ ۀکه مې د پلار د عمر وو بيا ناجوړ غاړی (ناروغه)وو ، هره ورځ به يې تبه وه .
ډېرې ورځ ې به مې دا خيال شو چې وتښتېږ ه چ ې د برې لاډ (ناز)ته به مې وکتل . پر هغو ښځو به مې نيت بد شو چې تل به د ښو له بدرڼتې ږغېدې .
په دې کې دوه کاله تېر شو. رقيه لور خدای را کړه ،له دې ورځې پس مې د دې کور و ابادېدو ته لږ زړۀ غوښت .

(c) ketabton.com: The Digital Library

لۀ دې پس به د   دې کور په يوه بله خونه کي هر   مانښام يا ماخوستن د ځوه وه ، موږ   به کله د   يوې کله بلې خونې ګوانښ ته ورتلو . تر هغه چې تر دې ځايه را ورسېدو ، زموږ په کلا کي به هره ورځ د سږو جنګ وو. د کلي خلګ به يې ګوانښ ته راتلو.

په کم کال چې د کلي خلګ راغلو،زموږ وېش يې را وکړی، مځکه يې زما   مېږۀ ته د درو   سره ورونو برابره ور کړه . دوکانونه يې زما ومېږۀ ته درې ، و نورو ته يې دوه دوه ور کړو. يو دوکان يې زما مېږۀ ته په مشري کي ور کړی .

چې له دې ويره خلاصېدو   ، خوشالي راغله ، وماته خدای نيك محمد زوي را کړی . تر ما زما بن ډېره په خوشاله وه ، تمامه ورځ به يې په غېږ   کي وو   دابه يې ورته ويل " له موركۍ څخه خدای واخس ىته ، موركۍ ته به اوس خدای نېكو ور غټ كړي . د موركۍ بل ارمان نه وو   ، بس دا يو ارمان يې وو ، هغه دا دی خدای ور   پوره كړی . اوس به موركۍ تل ستا د سر دعا كوي، پر يوه او بله خوا به يې مچاوه، دابه يې ورته ويل".

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د نېکو کال پوره کېدو ،زما او د ده دوارو موركۍ د خداى په كار شوه ـ كېداى شي سكنۍ مور مي مره واى ، دومره به مي نه وو ژړلي ـ له دې پس مي مېرۀ داسي ناروغه شو چې د ولاړېدو نه وو، ډېرې ورځې ورغلم لېورو ته مه يې وويل "تاسو دا سړى ډاکټر ته يوشئ" ـ يو څه وخت يوه هم پروا نه په كوله ـ
د كشر لېورۀ يې كور ودان، ډاكټرته يې يو وړى ـ د ډاكټر له دوا سره سړى ډېر ښۀ شوبيا به هره ورځ د ورونو په ميان كي پر دې جنګ وو ،تا زما اوښاړولي دي،زما له خوادي خاوره په بېلچه كي اخسړتې ده ـ پنځۀ كاله بيا په دې كي تېر شو ـ يوه شپه سړي وويل "ښځې! سبا مي موټر راغوښتى دى كډه كوو"ـ
"سړيه! پر كمه ځو،دا مځكه وچاته پرېږدې"ـ
"ښځې! دا مځكه ودوى ته پرېږدم ، دوى پوه شو او مځكه ـ موږ به ښار ته لاړ شو ،يو به په نېكو تعليم وكړو بل به د دې هرې ورځې له جنګه خلاص شو ـ شكر دى په ښار كي دوكانونه شته ، د هغو كرايه به را اخلو، زموږ ښه ګزاره په كېږي"ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار موټر راغلی، مور کډه را وکړه ښارته راغلو. د کرایې په سرای کي مو واړول. نېکو یې په سکول کي داخل کړی. ما د ښار نجونې لیدې، ټولې سکول ته تلې. څو واره مي ورته وویل "سړیه! دا رقیه به هم په سکول کي داخله کړو". سړی وماته معلوم وو چې یوار به یې چك کړو بیا یې هغه چك(نۀ) وو. په دې ډول مور په ښار کي ژوندکاوه، کله د کرایې په یوه سرای کي کله په بل کي.
اوس به رقیه د اوولس کالو وه، نېکو د پنځلس کالو چې یوه ورځ رقیه غوځاره شوه، لاس یې مات شو. په رقیه نه وم حېرانه، په خپل سړي حیرانه وم. په لاس مي ولاړو ځ، په سترګو ډېر ټپ (کمزور)وو چې ولاړ به دي کړی بیا یې په تلو کي ګزاره کولای شوه.
څو واره ما او سړي رقیه ډاکټر ته بوتله، لاس یې جوړېده نه کول. هر وخت به په چیغووه، د دردو په ګولۍ یې ګزاره وه. یو ماځیګر مي سړي ته وویل "سړیه! دا رقیه خو ډېره په تکلیف ده".
"ښځې! څه په وکړم، داسي ډاکټر نه دی پاته چ ي مور نه یو ورغلي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”سړیه! که ستا خوښه وي هغه پر چوك د سكندي والا ته به یې ور ولو“.

”خود یې ور وله“. جیب ته یې لاس کړی ، څلور سوه روپۍ یې راته ونیولې . ”سړیه! زه روپۍ څه کوم، نه ور شه رکشه را وله“.

”ښځې! زه د تلو نه یم . ور شه یوه بلا دي نه خوري ، نه ده ښار ښځې نه وینې . نېکوچېري دي“.

”هغه ستا نازولی به یو ځای کرکټ کوي چې راشي خپل سر به یې په بل مات کړی وي یا به یې د بل سر ور مات کړی وي . لس ورځې مي درته ویلي دي سړیه ! دا هلك پوه کړه ، کور یې کښېنوه خپل سبق دي وای یا یو کار وي هغه دي کوي . ځوان شو ، د کور په یوه ښه نه دی ، د کور په ښه خو نه وایه . د بدی مو خاوندان کوي چې سکول ته لاړ شي ،که کرکټ ته، جنګ یې کړی وي “.

د دروازې درب شو ، نېکو دننه راغلی . له هغه ځایه یې پر پلار ږغ کړی“ بابا را واړوه سل روپۍ “.

ما ور ږغ کړو ”نه یوار سل روپۍ پرېږده ، ور شه رکشه را وله . دا رقیه ډېره په تکلیف ده“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ځودرېږه ،رقيه چې په تکليف ده ز ۀ څه وکړم ، ولي په احتياط نه تله".
ما ورته وويل "ځراشه چې يو لاس در مات کړم، ځوڅومره چېغې وهې".
"ستا پلار هم زما لاس نه شي را ماتولای ،ځ بيا دومره زوروره يې".
پلار يې جيب ته لاس کړی، سل روپۍ يې ور کړې.
" زويکه! اوس ورشه، رکشه را وله".
رکشه يې راوستله، موږ د سکندې والا کور ته ورغلو. نېکو د سړيانو (سړو) خونې ته ورغلی ، موږ د ښځو خونې ته. په خونه کې يوه چټهای خوره وه(هواره)ډېر ې ښځې ناستې وې.
د چا شنې، د چا تورې چادرۍ، د ځنو پړونې پر سر وو.
د اکثرو د ماشو مانولاس ياپښه به مات وه . يوه ښځه ښکارېده چې ماته پښه يې مخکې سکنده کړې وه ، اوس پر تلای شوه او د سکندې خلاصېدو ته راغلې وه. ما پوښتنه ځينې وکړه چې "په پښه دې څ ۀ وشو". دې خبره دلې دوري کړه، حال يې رانه کړو ، بله پوښتنه مې بيا دا ځينې وکړه
پلار در سره دی که ورور".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مېرۀ"

ما د دې ښاه ست ته کتل ډېر خوند یې راکاوه . دې ته مې کتل، په خیال کې مې د دې د مېرۀ تصویر جوړاوه . داسې ځګ ځوان به وي ، نقو غټ وېښتان ، په لوڅ سر ، ږیره او بریت دواړه خرې یلي چې دننه راشي د سپنتو خوشبوي به یې دا خونه له بد بوی څخه خلاصه کړي . ما یې لا تصویر نه وو مکمل کړی ،یو سپین ږیري ، پر ملا کوږ سړي سر را ښکاره کړی "ساجدې! ځرا ولاړه شه" .

چې داولاړه شوه ، وما ته د پښتو هغه متل را په یاد شو چې وای(ښځه و ترخه ته هم کښېني). پر ځان مې شکر وکیښ، له ځان سره مې وویل سختې یو تر بل بد ترې . په هغه ښځه پسې زۀ او رقیه لکه د وخت زورور بې واره ورغلو . دۀ د رقیې لاس ونیوو ،خولۀ یې له نسوارو ډکه وه ، چتهای یې را پورته کړه ، نسوار یې توکړل . دۀ د رقیې لاس ته کتل ، وماته ږغېدو "څۀ په و شو ،چاته مو ور وستلې هم ده ". په خبرو خبرو کې یې د رقیې پام په بله کړی .

د دې یې لاس پر خپل ځنګانه وواهه ، تک مات شو. رقیې چیغې کړې ، دۀ وخندل .

(c) ketabton.com: The Digital Library

”بس بس لورې! که خدای کول زیاته جوړ دی“.
لاس یې بېرته وتاړ ی، موږ درې س ؤوه روپۍ ور کړې،
راووتو . کور ته راغلو. رقیه درد و اخستې وه، نور ې ورځې
یې یوه ګولۍ کوله، په دې ورځ یې دوې وکړې . خدای یې د
دې سړي لاس شفا کړی وو، د رقیې لاس جوړ شو.
وخت تېرېدو ،یوه ورځ سړي راته وویل ”ور شه هغه صندوخ
کې پراته کاغزونه را واخله“. ما هغه کاغذونه ورته راوړو ،
دۀ چې کاغذونه په رېږدېدلي لاس کې نیوو“ښځ ې! زۀ دا
خپل جایداد د زوی په نام ۀ کوم او بله خبره زما ورونه چې
په ژوند نه راغلو ، په مرګ مې ضرور راځي . د نېکو د پاره
نه ستا د پاره . ښه ځوانه ښځه یې پاته ده ، دابه یو په نکاح
کړو. نه نه ته د خپل اختیار یې، هر څوك چې ستا خوش وو
هغه وکړه“.
یو سهار پر لمانځۀ ولاړ وو،غوځار شو. ما دی سماوۀ ، رقیه
ورغله نېکو یې را وستو. د نېکو تر راتلو له مخه د دۀ روح
الوتی وو.
هغه د دۀ خبره وه ، په مرګ یې دواړه ورونه راغلو . تر هغې
ورځې ناست وو چې فلتحه ختم یږه . د دۀ د فاتحې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ختمېدو وروسته د نېکو له اکاګانوسره تله راتله ، ناسته پاسته زیاته شوه . ډېر مي ورته وویل ، ډېر مي ورته وویل . ښکو سر نه خلاصاوۀ . په هغه ورځ يې سر خلاص شو چې مشر اکا ورته ویلي وو"دا مور که دي خوښه ده ، تر ټولو کشر اکاته به يې کښېنوو . ځوانه ښځه ده ، مور به يې له عذابه خلاص شو بل دي کشر اکا زوی نه لري ، خدای به زوی ځيني ورکړي" . په هغه ورځ د نېکو سر خلاص شو.

"نېکو زويه! ته په دې کتابو څۀ کوې چې شپه او ورځ دي پر ځان يوه کړې ده" .

"مورې! ز ما امتحان را روان دی ، غواړم چ ې ښۀ نمبر واخلم . زما یو کلاس فېلو دی، د هغه مشر ورو ر راته وويل " په سکالرشيپ دي جرمني ته لېږم". خدای دی وکړي چې په (بي اې)کي ښۀ نمبر واخلم".

"زويه! پښتانۀ وای "ځالار چېري د خدای لار"مور او دومره بخت بيا که دي بخت ملګرتياهم وکړي، زۀ او رقيه به څنګه کوو".

"مورې! تۀ دعا کوه، ټولې به خدای اسانه کړي ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله رزلټ راغلی وو ،نېکو پر ما زېری وکړو"زه فرسټ راغلم".

"زویه! دا فرسټ یې بیاڅهٔ ته وای".

"مورې! اول".

"په ټولو هلکانوکې".

"یا مورې! په ټوله صوبه کې".

دی او د خپل کلاس فېلو ورور ،په هغه کار اخته وو چې پوره نوم یې زما پر ژبه نه اوړي (شیف)چ ې له هغه کاره را خلاص شو،یوه شپه د ماما کور ته ولاړ ، له هغې خوا چې راغلی وماته یې وویل "مور ې! دوی ټوله ښهٔ وو ، سلامونه یې در کول۔ له ماما سره مي خبره وکړه چ ې زهٔ مورکۍ او رقیه درته راولم، ماما څهٔ پرېشانه شو۔ زهٔ خوږې نه لرم، زما د پلار د وختو دوې خوږې دي، ګزاره به ښنګه سره کوو بل به دي هغه اکاګان څهٔ وای".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما بخت ښکاره دی

نن د اوبو وار د چا دی ، په کور کې د اوبو غوړپ ن شته ـ د
ښار خلک دې ارمان نه کوي، هلته خو دا ګورم نه ژنته ـ په
ژمي خو لا څه ګواره کیږي چې څنګه سپرلی شي، خلک
اوبهپر وارکړي ـ
که اغاجان ته ووایم چې ورشه اوبه را ایله کړه نو بیا به سور
او شین کیږي چې زهٔ څنګه د خلګو په وار اوبه را ایله کړم ـ
انار ګلې په درب بالتۍ کښېښوده ـ لوښي یې له خپلې
خونې،څه یې له نورو خونو را ویستل، سره یو ځای یې کړل ـ
انار ګلې چې لوښو ته وکتل نو نوره هم سره و شنه شوه ـ د
یور د خونې لوښي یې هم مخ ته پراته وو، لوښوته یې کتل له
ځانهٔ سره بڼېدله ـ هیندرور پر ږغ کړی "وریندارې! نه یې
ملامته نن دې بیا د کار وار دی ـ ځکه هر قدم داسې ږدې
لکه پر سکروټو".
دې مخ ور واړا وو "ستا د پلار کور دی ،څهٔ د یوخان بنګله
خونه ده ـ زهٔ په دې زړو کنډواله کې اوبه له کومه کړم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”ورينداري! خولۀ ونېسه . ما تاته کله د کور پيغور در کولی . ستا غه خوهم بنګلې نه دي“.

”بس ، بس قدرمرې! نوره مي مۀ ګايوه“.

اغاجان غاړې تازه کړې دباندي را ووتی”دا تا څۀ شخ ول جوړ کړی دی. خلګ مۀ راباندي خندوی. دا خپلې خولې ونيسۀ ،دې ته مي مه اړ باسۀ چې لرګی را واخلم، ولاکه مو بيا د چا پلار را څخه خلاصې کړي. تهوله ورځ په دې تېره کړی، يوه په بله خولې لګوی . نه خواشې شته، نه خسر بيا هم ستا دا حال دی “.

”اغاجانه!بيا موږ څۀ وکړو، پر کور د اوبو غوړپ نشته ، زۀ دا ګډوې په چيشې ومينځم“.

”څله مو ماخوستن د ويالې اوبه نه راوړلې . نه ياستی ملامتې، د شپې له خوبو نه ور خلاسېږی، سهار بيا يوه په بله خولې لګوی . زۀ مو هم نه يم ذمه واره“. اغاجان پتهو وښنډلی دباندي ووتلی.

”تۀ خو به هم يوار له کوره وتې. تهوله روځ لکه ښځه پر کور ناست يې،د ورېو و لاس ته ګورې. خاوري دي شه دا دوې ګونې پتهاتې چې تا موږ له راوړې“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انارګله له ځانه سره ګډه وه ـ لوښي يې يو رنګه ومينځل ـ خپل وړۀ يې واغښل ـ
”وريندارې! تا بيا د اوبو ګورم جوړ کړی دی ـ دا خو به تر مني پورې داسي په منډه يو ،دا د يوې ورځې غم نه دی“ـ
”ښاهستې! ستا يې څۀ پروا ـ زما ماښام هم له دوی سره داوه وه چې يوه د اوبو ټينګۍ ښواخلو يو څو ورځې به مو ګزاره په کيږي“ـ
”نو بيا يې څۀ ويل؟“ـ
”هغه ويل يوازي زۀ په دې کور کي اوسېږم، که نور هم اوسي ـ بايد په ګډه يې واخلو او دا نو کم داسي خبره ده، ځه تۀ هم ماښام په ماښام! پلار ته ووايه ـ سهار يې وغواړه“ـ
”تۀ را نږدې شه ـ دا خبره د قدرمنې مخ ته مۀ کوه ـ د دې هم څو ورځې دي بيا به وايي زما د ورور کور مو په کوړکه چړګه بار کړی“ـ
”خير هغه وخت بيا دا هم څۀ نشي ويلای“ـ
دواړو خپل خپل کارونه بې غمه کړل ـ ماشومان يې اسکول ته تللي و و ـ کشرې وريندارې په ايندرور ږغ کړی”قدرمنې! راووځه ـ څۀ کوې چې ټوله ورځ دننه يې“ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

”در وځم وريندارې! خو زۀ چې کله د سينځلۍ ښه بوی وي، ادې رايادہ شي. هغه به هم پر کور نه کښېنستله، ټوله ورځ به يې په باغ کي بشکي کولې يا به يې ساګ کول“.

”ژر راځه چې د څاښت چای وکړو“.

”تۀ درځه زۀ دا شيان خوندي کوم درځم“.

دوی چې څنګه په برنډه کښي سره کښېنستې. انار ګلې چای راواخيستې. په ډبي کي يې يو څو کښکره ګوړه ورسره را اخيستې وه ،شاپېرۍ هم په ګيټ را ننوته. د دوی کورونه سره نږدې وو. انار ګلې چې دا وليده نو غټه سا يې وکښله او وې وويل ”يو وخت خو به موږ هم پر کراره له تا څخه شی خوړلی ، لکه روې داسي زموږ وخت ور مالوم دی“.

”ستړې مۀ شې“.

”خير يو شې. کښېنه اوس بيا ولې ولاړه يې “.

”زما له قدرمنې سره کار وو“.

”هغه هم راځي کښېنه ، چای به وکړې“. د دوی دواړو په نيت شاپېرۍ پوه شوه، له شرمه يې ږغ نه کولی.

قدرمنې چې خور وليده نو يې وخندل ”تۀ راغلې“.

”هو. ما ويل که ستا سم پړونی سته زۀ تلم ډاکټر له“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ډاکټر څۀ کوې".

"د عابدې تبه وه ، هغه مو وړله".

" څوك دي بيا يي".

"جميل ".

"سم حال ورکړه، داسي نه چې ناروغي ور ډيره شي. يو وار يوه لور شي هغه هم ناروغه".

"څۀ وکړم ، خدای را سره کړي دي. څۀ د بنده له لاسه خو نه دي".

"دا نو تۀ وايې خورجانې! ستا ميرۀ خلګو په لوی لاس لېونی کړی دی. ستا ژوند در خوري. خدای دي پر مخ خير در پيښ کړي. اوس تر ابده تر دې تيره ده. خير به يې غواړو".

دواړي ورېندارګانې يې يوه يوه ولاړې شوې "قدرمنې! د دوی مخان ولي پړسېدلي دي ".

"بس خپل تر خپله خوشحاله دي، هسي مورکۍ ته يې ګورم اچولې دی".

"د انار ګلې خو سهار هم داسي دعوه وه".

"ښۀ ، تۀ کار مۀ په لره دغه ورېندارګانې رنګ در بدوي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زۀ يې څۀ کوم خو دوی له ما نه کښېني . تۀ پړونی راکړه زۀ ځم".

"تۀ لږ ودرېږه دوی ننوځي يو شی به در کړم".

"زۀ بېزاره يم ستا له خوړو بس پړونی راکوه چې ځم . سره غرمه شوه".

انارګله بيرته ورا تيره شوه ما ويل چې" نجيلۍ دې کوم هسپتال ته وړې . سرکاري ته که پرائيوټ ډاکټر ته ".

"زۀ په دې شيانو نۀ پوهيږم خو ماځيګر يې وړو".

"بيا نو ښۀ وه چې پرائيوټ ته دې لور وړې وای".

"خوره! واخله دا پړونی ، ګرسره يې درسره يوشه هر ورځ به دي تر ما پوري منډې نۀ وي".

"ستا پړونی دی زۀ کله چيري وتلم . خور يې بيرته درته راوړي".

"ما درته وويل زۀ يې نۀ پر سر کوم ، بس زۀ اوس ځم".

قدرمنه تر دروازې ور سره ولاړه .

انار ګلې پر يور ږغ کړی "ودي ليدله ښنګه يې پړونی پټ ور کړی،خود يې پيسې هم پکښې ور کړې . خدای هم خپل کاره پيږني . توبه توبه ". انارګلې خپل غوږونه ونيول .

(c) ketabton.com: The Digital Library

"قدرمنې! ماله خو ډوډۍ راوړه زۀ وږی یم" .
"اغاجانه! ولې داسې نارې وهې. ښځې خو در څخه بېزاره دي".
"اوس ما هم دغسې بېزاره کوې لکه دوی".
" یا یا".
"خاندې ولې، دا د خندا خبره ده. تۀ هم لکه لېونۍ ټوله ورځ به باغو کې لګیا یې، خو لالاته ووایه زۀ خپل واده کوم".
"ولې دوی خپله سترګې نه لري چې زۀ ورته ووایم ب یا به وایې چې سپین سترګې د ی. د دوی په وخت کې خو بابا ژوندی وو".
"اوس که ما ورته وویل بیا به وایې چې ډیر په عذاب دی".
"که تۀ نه شې ورته ویلای، زۀ خو ورته ویلای شم. تۀ دا ډوډۍ در واخله ویې خوره او د ښځو په کارو باندې کار مۀ لره. سبا نور تور لاسونه در پسې مښې. ماښام په کلکه لالا ته ووایه چې زۀ واده کوم. تۀ هم سوکه سوکه پر خپله خونه باندې کار شروع کړه ، د دوی هم سر در خلاسیږي. د هغو خو هم اوس ولور پوره دی، خالي د خوښي روپۍ مانده دي "
.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"قدرمن! د ډوډۍ په خوند ولاکه پوهیدلی یم . ته دا لوښي یوشه، زه ځه ارام کوم بیا ځم لمانځه ته".
د ماښام لمونځونه چې وشو پ ه والې کي هم اوبه راغلې . ګړدي ښځې والې ته ولاړې . که د چا به د اوبو مشين وو هغو بېمشين اوبه ډکې (یوړې) . انار ګلې هم بالټۍ لاس ته کړه ، روانه شوه . قدرمنې هم خپله خونې ته اوبه یوړې . پر والۀ به کله ښځو خپلې ګپې هم سره کولې .
د شاپېرو کور هم دوی ته مخامخ وو، اکثره به والې ته دې د میړۀ چیغارې راتلې "ما خلاس کړی، مړ مو کړم" چا چې به دا ناره واوریدله نو به یې ویل "خدای دې دماینې او د مور وزه (چاره) وکړي .
دا اتم کال دی چې دی داسي په ځنځیرا نو تړلی دی . په دې حال کي به هم دۀ ځکّول ، ور وښو په د چرسو په سګریټ کي هیروین ور واچول . کله چې به د دۀ چرس نه وو، نور به په عذاب وو . د کلي خلګو به ویل چې "دی ډیر زورور وو، خلګو په دۀ تعویزان کړي دي، لیونی شو" . چا به ویل چې" دۀ ته چا داسي نشه ور کړه چې پر دماغ یې داسي بد اثر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړی ځکه داسي لیونۍ شو. خوارکي له ماینې سره دوه کاله هم په شئ زړۀ نه کړو تیر".
هر څه د دۀ پر ځای وو. په جلا خونه کي تړلی وو. د دوی کره نه څوک د دۀ له وهمه کور ته ورتلل او نه اوس دی د مړوښي وو. اوس خو یې خالي مور او ماینه پیرېندلې. څه وخت چې د شاپېړو کو ژده وشوه، د کلي ټولې نجونو به دا ورته ویل"لانقي ارمان یې مۀ کوه چې تۀ یې د عبدالله غوندي هلك ته ور کړې بیا لا هم تۀ خوابدې یې".
عبدالله، شاپېړو په خپله خوښه غوښتې وه. دی له دې حاله څه خبر نه وو چې زۀ به لا دوه کاله هم په خوشالي نه کړم ور سره تېر. کله چې یې نشه نه وه نو شاپېړو به یې داسي وهله چې یوار یې د مخ غاښونه لا هم ور مات کړل. شاپېړو هم داسي شوه چې کله به ګایده، خپلو خبرو به سم درك نه ور کولی خو بیا لا هم خلګو ویل چې "دا ښه ښځه نه ده. د خسر د کور حیاء یې اخیستې ده".
کله چې به د پلار کره ولاړه، د ورینداړګانو په تندي به پوه شوه. ولي خوارې به له وهمه شی نه شو غوښتی چې " تمامه ورځ به یې په دې سوچونو کي تېره کړه "خدایه! میړۀ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونړاو لېورهٔ څومره پرق دی، د یوه شي نه سم ورته ویلای ـ ومیرهٔ ته خو سړی د هر شي په غټ زړهٔ ویلای شي چې نن مې دا شی پکار دی ـ خدای یې فرق کړی دی ـ یوه لور لرم ناروغه ده ـ سمې خبرې نه شي کولای ـ خدای له هرې خوا را باندې نغښتې ده".

د شاپېرو یور هم اوبو ته را غلې وه ـ انار ګلې پر ږغ کړی"څنګه یې، ولې نهٔ راځې زموږ کره".

"څهٔ درته ووایم ـ انارګلې خورې! له یوې خوا هغه لیو نی دی تمامه شپه او ورځ چېغې وهي، له بلې خوا مې هغه لور ده ـ نن یې هم هسپتال ته بوتله ـ".

"ښهٔ، نو اوس څنګه وه".

"هغسې وه ـ ډاکټرانو ورته ویلي وو چې په هسپتال کې یې داخله کړی، خو دوی چیرې دومره وس لري ـ ویل یې چې موږ څو واره عبدالله په هسپتال کې داخل کړی، څهٔ فایده یې وکړه ـ که جوړیده نو به پخپله جوړه شي".

انار ګلې لوټه په اوبو ډکوله په بالټۍ کې یې چپه کوله ـ دشاپېرو هیندرور به اکثره د ښار په خوا کتل چې زما سړي به یې لور د"هسپتاله څه رااخسې وي ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”ښځې، لور دي چا ور سره يوړه“.

”هغې لېوې چې تمامه ورځ به يې په ما خولې لګوي. زۀ خو وايم چې يوار دي خداى په داسي شرمو وشرموي“.

”هغه بيا ولې؟“.

له دې خبرې انار ګلې پلو پر غاړه سم کړى، ولاړه شوه.

” انارګلۍ يې هيندرور ته غوږ ورا نژدې کړ ى ”ښځه خبره يې شاپېرو څۀ لري، دا څۀ وايې. د ه غې خو مېړۀ سم دم لېونى دى“.

”لېونى دى که پرسد ، زما په خيال څۀ لري“.

”توبه کاږه توبه ، دا څۀ وايې. مېړۀ يې په ځنځير انو تړلى دى او دا خپلې مزې کوي“.

”ښځۀ دا ګاى زما له خولې مۀ کوه ، سمده“.

”يا خوره ليونۍ خو نۀ يم. دا خو ښځۀ دي چې راته ودي ويل. دا چې څۀ زموږ کره راشي نو يې رنګ داسي معصومه نيولى وي چې نه څۀ کړي او نه څۀ خوري“.

”ښځۀ نو زۀ به دا يو ټپال اوبه لا راوړم. داسي نه چې دوى وايي چړې ورکه وې“.

”هو ورځه، خو دا خبرې خوندي و ساته“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انار ګلۍ ژر ژر اوبه کښېښولې. ماښام یې د کوشنیانو بشترې واچولې. سیده منا کې ولاړه وه. "کوشنۍ ورینداره چیرې ورکه ده. دا خو هم ګړده ورځ په خپله خونه کښې ناسته وي. د دنیا په یوه خبره هم ځان نه خبروي. تهٔ چیرې یې؟".

"دا یم لګیا یم کالي مي اشترې کول".

"بل څوك خو نشته په خونه کې ماشومان (ټي.وي) ګوري. ستا لیور هم ناوخته راځي".

"ښهٔ ښهٔ ، څهٔ دي ویل".

"ما د شاپېرو هندرور پر واله ولیده. ډیره خواشینې وه. ډیره مو ارمان شوه".

"ولي بیا څهٔ شوي وو".

"تهٔ دا کالي په الماری کي کښېږده. زهٔ به نو بیا ګړده خبره درته وکړم. تهٔ راشه دلته کښېنه، ورونه یې همیشه دا وایي چې زموږ خور خواره زاره ده خو هغه به اوس ښهٔ مخ ور تور کړي".

"دا څهٔ وایې؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"یوه خبره ده ، شاپېرو که هر رنګه ده . خواست به کوي خو داسي چم موږ نۀ دی په کي لیدلی . څوك له دا رنګه سړي سره ژوند تیروي . ولاکه مي میرۀ داسي په ځنځیرانو تړلی وای، ولاکه یوه شپه د بل کره تیره کړم . دا دي پر دې افرین شي".

"هغه ګرده در سره منم خو یور یې وایي د دې ته په ډېر وخت ناروغي نه ده ورغلې . ګرده کور شك پر لري چې د دې له کوشني لیوره سره لاس دی".

"بقبه وکارېه داسي تهمت سړی پر چا نه لګوي" .

"ریشتیا وایم . زۀ خو پر دې ویریږم چې خسر یې را ایله نه کړي بیا به دا زموږ له غاړې وي".

"زما زړۀ یې نه مني . خیر وخت به یې پخپله در ثابته کړي ".

"لالا! شاپېرو داسي ناروغه ده، پرون راغلې وه لور یې هم ډیره ناروغه وه . ما ویل چې یو څو روپۍ دي ور کړې وای چې ډاکټر ته په تللې واي".

"زۀ اوس یوه روپۍ ن ه لرم . ورته و وایه تر پیلي دي صبر وکړي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”د قدرمنې ورورہ! زۀ هم ډاکټرې ته تلم بیا به ما او دا یوازې سره ولاړې شو“۔

”تۀ خو ما کرارې ته نۀ پرېږدې ۔ ولاړہ شه که اوس ځې هم ولاړہ شه“۔ قدرمنه هم را ووتله ۔

”وریندارې بیا څۀ وشو“۔

”نن قدرمنې د خور د پاره روپۍ غوښتلې چې ډاکټرې ته ځي ۔ ما ورته وویل زۀ هم ورسره ځم ، ډاکټرې ته ځان ور ښکاره کوم بیا نو ټوله حال درته وایم ۔ یوه خبره به درته وکړم ، خوا چې را څخه بده نه کړې“۔

”یا ولي“۔

”ګوره تۀ هم لوښې لرې او زۀ هم ۔ سړی د چا کمه نۀ غواړي“۔

”تۀ خو دی راته وایې لکه چې ما بیا ټول کلی خبر کړی وي ۔ زۀ خو خالي تاته وایم چې خدای نخواسته داسي کیسه هم وي نو باید موږ بېده پر واچوو“ ۔

”خیر چې یو وار خو ډاکټرې ته ولاړې شو بیا به هغه وخت خبرې کوو“۔

”خورہ! تۀ ولي هر ساعت دلته راځې ۔ ستا د وجي دوی ماته وایي چې ستا خور فکرجنه ده ، خواست کوي ۔ هر چاته وایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زما میړهٔ ناروغه دی،په ځنځیرانو کې تړلی دی. زهٔ خو اوس په تا شرمیږم".
د قدرمنې سترګې له اوښکو ډکې شوې "ورینداریې ویل چې تهٔ نوره هم ناجوړه یې".
"څنګه ناجوړه دا څهٔ وایې؟".
"هغې ویل کیدای شي کوشنی لرې".
"قدرمنې! د دا یوې لور قسم خورم که داسي یم. زهٔ خو پخپله د دې دپاره ډاکټر ته ځم چې ورځ په ورځ پړسیږم".
کشرې ورینداري لږ بوره او د چای پاڼې په تیلیۍ کې ور واچولې"په دې به تهٔ چای پخې کړې".
"نه غواړم ستا شیان. تهٔ په ما پسې خبرې کوې ،اوس بیا شیان راکوې. له هره شي دي بیزاره یم. هیڅ هم نهٔ غواړم. ما کومه ګناه کړې ده چې خدای داسي کړم. د خلګو ښځو ته وګوره ز ما ك میړهٔ لیونی مه وای، په ځنځرانو تړلی نه وای. د خلګو له منته خو به وتلې وای. خدای زوی را کړی وای، پر زوی خو به کراره وم ".
"خوره! سبا ولاړه شه ډاکټر ته".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”هو، دا يو وار مي لاډاکټر ته بوځی بیا نور ښئ نئ در څخه غوارم - ما پرون یوه چرګه او یو درځن هګۍ خرڅې کړې - اوس ځوك نئ لرم چې ډاکټر ته مي بوځي“.
”دی وکړه انارګله هم ځي ، دواړې ولاړې شئ“.
”خوره! تر دې ژوند خدای مرګ در کړی وای ښئ وو - تئ به دا ژوند په دا خواري څنګه تیروې - نئ له خسرګنۍ بخت لرې او نئ له میړۀ - د پلار و مور خو لا پریږده“.
”اغاجانه! سبا خو له شاپېرو او ورینداري سره ډاکټر ته ولاړ شه“.
”ښئ اوس خو مو له ما ګرسه نوکر جوړ کړی“.
”شاپېرو ډیره ناجوړه ده“.
”یو خو مي دي خدای له دې خلاس کړي - اوس خو یې ګورم را اچولی دی“.
”هو خود یې در اچولی دی که یې مور ژوندۍ وای او بیا تا دا ویلي وای بیا به یې تاته درك در کړی وو“.
سهار دواړې اغاجان دکراېې په موټر کي بوتلې - د هسپتال مخ کي نورې کاډیانې هم ولاړې وې - اغاجان د ریسپن مخي ته ودریدی - د ډاکټرې نمبر یې واخیستی - اغاجان دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړې هلته انتظارګاه له بوتلې چې نورې ښځې هم ناستې وې. اغاجان دواړو له د کوک بوتلان راوړل.

دی د نارینه خوا ته ولاړی،کښېنستی. انارګلې داسې مجلس اچولی وو لکه دا ټولې ښځې چې دې پیژندي. د شاپېرو نمبر راغلی،انار ګله هم ور سره ننوتله "خوره! دې خواته راشه ، ولې اول وار ډاکټرې ته راغلې یې".

شاپېرو خپل حال ډاکټر ته وویلی. ډاکټر ورته وویل "ور شه ډیرې اوبه وڅښه بیا دې التراساونډ کوم ". انار ګلې ته ډاکټرې دوا ور ولیکله. څنګه چې شاپېرو اوبه وڅښې نو لږ ګړی وروسته ډاکټرې ته دا او انارګله بیا وراغلې. ډاکټر شاپېرو ته وویل"ورشه پر کټ باندې پریوځه".

انار ګلې پر ډاکټر ږغ کړی "ډاکټرصیبه! دې ته دا ډېر وخت ناروغې نۀ ده ورغلې. زۀ یې ګورم ،تۀ هلته ودریږه".

"ماشومان لرې؟".

"یوه لور لرم".

"د څو کالو ده؟".

"اوس به یې اتۀ کاله کیږي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”نو نور ماشومان ولې نهٔ ر اوړې؟“. انارګلې غوږ ټینګ ورته نیولی وو.
”بي بي! تاته وایم ماشومان راوړه. په نس کښې دې دانه ده. دا چې کله ښځه کوشنی پیدا کړي نو ختم شي، ګني له دې ځخه غټ تاوان جوړیږي. درد وي؟“.
”هو درد یې مهٔ کوه. داسې درد چې زهٔ وام اوس به کوشنی پیدا شي خو نهٔ پوهیږم چې زهٔ څهٔ وکړم“.
”زهٔ دوا در لیکم چې خدای دې دا ناروغې ښه کړي او خدای اولاد در کړي. له دې څخه نورې ناروغۍ پیدا کیږي“.
”ډاکټرې! کوشنی نهٔ شم راوړلی. زما میړهٔ په ځنځیرانو تړلی دی“.
”بخښنه غواړم، دا خو بیا ښه خبره نهٔ ده “.
”ډاکټرې! ټول کلی ګمان کوي چې داکوشنی لري“.
”زهٔ دوا در لیکم، تهٔ ژاړه مهٔ. خدای به هر څهٔ خیر کړي. خدای دې تاته نوره هم حوصله در کړي“.
شاپېرو اوښکې پاکې کړې ، را ووتله ”زما بخت ښکاره دی“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګېدو

د کلي په سر کې ډېره لويه کلا ده ، لوي ګېټ يې د ختيځ په لور ې وتلی وو. د بازمحمدپه نامۀ يادېده . تر مخ يې واله تېره شوې وه ، د والې په يوه او بله غاړه ډېر ې پخوانۍ د تورو،سپينوکشمشي توتو غټې ونې ولاړې وې.

له دې کلا د بازمحمدد پينځو سپين ږيري زامنو ،بې شمېره ځوانان او واړه زامن او لونړي را وتې. د ټولو زامنو يې پېغلې لونړي هم وې . ټول کلی د حاجي بازمحمد د زامنو وبخت ته حېران وو.

په دې کلا د بدبختۍ بلا هغه ورځ دننه شوه چې عبدالله د احمد زوی د خپل مشر اکا لور زينبه ته طلاق ور کړی. پلار عبدالله يې ويل"زويه! ولي دي داسي وکړو".

"بابا ! تا له ما پوښتنه وکړه چې زۀ زينبه تاته درغواړم".

"په هغه وخت کي تۀ ماشوم وې".

"تا ته چا وويل تۀ و ماشوم زوی ته وادۀ وغواړه چ ې هغه په خبره هم نه پوهېږي بياهم تاداسې وکړل ولي باباولي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زويه! دا خو ما يوازي نه دي کړي . ستا هغه دوو نورو اکاګانو هم خپلې لونې يوۀ و بل ته ورکړي دي".

"بابا ! هغو هم غلط کار کړې دی کومه يې داسې توره ولې ده".

له دغې ورځې پس احمد د عبدالله پلار له شرمه په هغه لويه کلا کې د بوال ووهلی . د خپل کور دروازه يې د جنوب پر خوا ور کړه .

زينبې يو وروربله خور نغمه هم درلوده . سهار پر نغمه دوره راغله، نجيب او خپلې مور هسپتال ته يو وړه ، دورې يې ډاکټر ته ور ښکاره کړه . ډاکټر په هسپتال کې داخله کړه، نرسانې راغلې ډريپ يې ور ولګاوه .

چې ډريپ پر ختمېدو شو نغمې سترګې رونې کړې " تنداريې! زۀ په هسپتال کې يم،په ما څۀ وشو،زۀ کور ته ځم په ما هيڅ نه دي شوي . ما کور ته بوځی". ډاکټر راغلی نجيب ته يې يو پرچه په لاس ور کړه"د سر ايکسرې او دا ټېستونه يې وکړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمه تنداري تر لاس ونیوله، سوکه سوکه يې روانه کړه چ ې د سر ایکسرې يې وشوه ، وینه يې واخیستله . تنداري نغمه تر لاس نیولې، بېرته يې سوکه سوکه خپل کټ ته راوستله .
نرسې بل ډریپ راوړی ، بېخي اوږ ډریپ وو ، هغه يې ور ولګولی . نغمه پر کټ پروته وه .

"تنداري! زۀ جوړه یم، نجیب راوغواړه چې کورته ځو".

"لورې! نجیب په ټېسټو پسې تللی دی چ ې هغه راوړي ، و ډاکټر ته يې ښکاره کړي بیابه که خیر وو کور ته ځو".

"تنداري! نجیب څۀ شو".

"راځي لورې! تۀ لږ وار وکړه".

نجیب راغلی د ټېسټوکاغذونه او ا یکسرې يې په لاس کې وې، نغمه يې ولیده له موره سره ږغېده، ډېر خوشاله شو.

"نغمې څنګه يې".

"نجیبه اوس ډېره ښه یم بس درځه چې کور ته ځو".

"ګوره نغمې! موږ د ډاکټر بې اجازې کور ته نه شو تلای . ډاکټر را روان دی له تا یوه پوښتنه کوي ، زما خبره يې نه منله".

"د څۀ پوښتنه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ډاکټر وای دا تاسو وهلې ده ،سر ته یې چوټ ورغلی دی ۔ ډاکټر ته به په خپله حال ور کړي".

ډریپ ختم شو ۔ د ډاکټر تر راتلو نغمه پر کټ ناسته وه ، وخپلې تنداري ته ږغیده "هغه بله شپه چ ي عبدالله نجیلۍ راوړه بیا یې څۀ په وکړو".

تنداره "هغه یې د شپې پلار او وروڼه راغلو بویې تله، زموږ وسرو ته یې ویلي وو چې په عزت به دوستي سره وکړو ۔ ها دا یوه خبره یاده ولری، تاسو به دوې نجونې راکوی".

ډاکټر چې نغمه ناسته ولیده خندل یې "تۀ خو دایې جوړه شوې یې ۔ لورې! داسي دورې مخکي هم وې".

"نه".

"دا اول وار دی".

"هو".

"دا خو دي سر چوټ خوړلی دی ۔ نجیب ته یې مخ ور وا ړاوو، ستاسو خو ښځې وهی هم، تاسوخوبه وهلې نه وي".

نجیب وخندل "صاحبه! دومره غصه ناکه ده چ ي موږ ټول کور په بسم الله شپې ور سره تېره وو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمه په دې سوچونوکي ورکه وه . هغه وخت ور په ياد شو چې "غرمه به د کور مشران ويده شو ،مور به يو يو،سوکه سوکه، په پټه له خپلې ځپلې خونې را ووتو، ټوله غرمه به موږه باغونوکي تېره کړه . د مرغيو ځالي به مو کتلې يا به مو په واله کي ټوپونه وهل چ ې سړتړي به شو بيابه د لوی توت تر سايه لاندي په ټالونو کي ځنګېدو . يوه ورځ ټال پرې شو، زۀ ولوېدم . داسي مي په يا د دي لکه اوس دستي چ ې تر سترګو مي د اور بڅرکي وغورځېدو".

ډاکټر د نغمې پر سر لاس کښېښودی "لورې! ستا په ياد دي چې ستا پر سر يو وخت يو شی ولګېدو". نغمه لکه له خوبه چې وي "څه".

"ستا په ياد دي، سر ته دي يو وخت هم چوټ ورغلی دی".

"هو صاحبه! هغه وخت چ ې ز ۀ ډېره وړه وم ، په ټال کي ځنګېدم، د ټال رسۍ پرې شوه ، زۀ تر ولوېدم ، سر مي پر مځکه ولګېدو . هغه وخت مي تر سترګو لکه د اور بڅرکي چې وغورځي . له وېري مي په کورکي دانه شو ويلای چې زۀ تر ټال ولوېدم چ ې سر به مي ډېر درد کاوه ، مور ته به مي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل موريږ! سر مي خوږېږي ـ هغې به د سر د درد ګولۍ راکړه بل وخت مي نه دي په یاد".

ډاکټر "تاسو بل وخت دا نجلۍ ډاکټر ته نه ده ښکاره کړې".

نجیب "ډېرو ډاکټرانو ته مو ښکاره کړه، هر وخت به يې مړه تبه وه ـ په کور کي ګزاره نه ورسره کېده ، ټول کور په بسم الله ورسره ګرځېدو".

ډاکټر "د دې نجلۍ سر ډېر سخت چوټ خوړلی دی ـ اوس دا دواګانې ور کوی که يې فرق ور سره وکړی، خو ښۀ تر ښۀ ـ که يې نه کړی وه بيابه اپرېشن ور کوو".

نجیب "سمه ده صاحبه!".

ډاکټر ووتو، و نغمې ته هغه علاج ورشروع وو ـ ښېخي ډېري شپې يې په هسپتال کي وشوې ، د کور نر و ښځې پر وار ښونتړې ته وراتلو ـ یوه ورځ زینبه او د کور نورې ښځې راغلې، زینبه پاته شوه ـ تنداره او هغه نورې ښځې يې ولاړې ـ نغمه پر کټ پروته وه، ډریپ ور لګېدلی وو ـ زینبه مخامخ پر بېنچ ورته ناسته وه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

”زینبې خورې! هغه عبدالله چې نجلۍ راوړه ، هغه یې ځنګه کړه ـ زۀ خو په دې خپله ناروغي نه یم حېرانه ، په هغه کیسه حېرانه یم ـ تۀ اوس صفا حال را کړه، زما خو د دې نورو په خبرو باور نۀ کېږي ـ زۀ وایم دوی به وماته هسې تسلي راکوي“.

”هو دا رښتیا دي چې په هغه شپه یې پلار او ورونه راغلو ، بویې تله ـ ورته ویلي یې وو ،سمه په خوشالي به یې در کړو ـ هم به ستاسو پرده خوندي شي ، هم به زموږ او له دې سره سره یې دا هم ورته ویلي وو، تاسو به دوې نجونې راکوی“.

”ښۀ دی ، خدای دې نور ه هم وشرموي ـ خورې! زما خو پر عبدالله له هغې ورځې سترګې نه رښېږي ، په کومه ورځ چې یې وتاته طلاق در کړی“.

”که دې سترګې پر رښېږي که نه ، اوس په کور کې تۀ او د نجیب خور سلطانه پاته یاست ـ وهغو خلګو ته که یې ور کولې نو تاسو دوې ور کوي ـ ما خو له شرمه وهغو ته نه شي ور کولای“.

”ما به ولي ور کوي ـ زۀ یې مور .... ، تۀ یې طلاقه کړې ـ ما به د خپلې ښځې په پور کې ور کوي“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

”یا ستا ده خو نجیب ور خلاصه کړې وه چ ې نغمه زما ده .
په خدای که یې ور کړم چې لس مړې کوي لا هم“.
”زۀ نجیب هم نه کوم“.
”نغمې! تۀ لېونۍ یې ، زموږ په کورکي تر نجیب ښاه سته او ښۀ عمله انسان بل شته “.
”زما و نجیب ته زړۀ نه غواړي . نجیب وماته داسي ښکاره کېږي لکه زما ورور،تنداره مور“.
”نجیب چې تر تا لاس کښلي دي، هغه څنګه کوې“.
”نجیب خو به لېونی وي، زۀ خو نه یم لېونۍ“.
ماښام یې دوه اکاګان راغلو ، د نجیب پلارسیدو ،د عبدالله پلار احمد.
احمد دومره په زوره زوره ژړل چ ې د وارۀ ټول ناروغان ورته حېران وو. یوار به یې د زینې سر په غېږ کي ونیوو بیا به یې د نغمې چې ښۀ یې خروښ کښته شو بیا یې ونغمه ته وویل ”لورې! ما دي خدای له زویه خلاص کړي ، په شرمو یې وشرمولم . نه ستاسو تر مخ لوړکتلای شم ، نه د وروښو. پرېدي خو پربږده“. ټولوخپلې خپلې اوښك ې پاکولې چ ې احمد ونغمه ته په ژړغوني ږغ خبرې کولې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

"لورې! هغه خلک له موږه دوې ښځې غواړي ، په پرېدي خو يې فرق نشته . موږ بدنامي ور اړولې ده . که يې وتاته لاس ونيوو خو د کور د مړۀ اور بڅرکي به پوه کړي، لمبې به يې يو زموږ کور څۀ پر درسته قام وګرځي. موږ دا جوړه کړې ده چې ستا نکاح له نجيب سره نن نن وکړو . يوه سلطانه به پاته شي که يې کوله ټيك ده ، که يې نه کوله په مخه دې ښه شي".

نغمې له اوښکو ډکې سترګې ور واړولې، د سر په اشاره يې ور سره هوکړه. کاکا يې يوار بيا سر په غېږ کې ونيوو، په زوره زوره يې وژړل بيا يې پرېشانه را وکتل. دواړو د خپلو سترګو اوښکې پاکولې پله پسې ووتو. نغمه، زينبه او نجيب په هسپتال کې پاته شو . څو ورځې پس ډاکټر ودوی ته رخصت ور کړی چې اوس کور ته ولاړ شئ. لس ورځې پس به يې بيا راولی.

نغمه له هسپتاله په وتو دومره خوشاله وه لکه د اختر ورځ چې وي چې دوی په موټر کې کښېنستو، لالا يې هم راغلی . د زينبې او نغمې دا يو مشر ورور له نجيب سره يې روغبړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړو بیا یې د نغمې سر په غېږ کې ونیولو. نغمې ژړل "لالا زما دومره شپې په هسپتال کې وشوې، تهٔ دا یې نن راغلې".

" نغمې ! تهٔ خو په دې خبره یې چ ې بل څوك په کور کې نشته، ټول کارونه وماته ګوري" .

موټر ته وختو ، موټر نجیب چلاوو . لالا یې په مخ کې ورسره ناست وو. نغمه او زینبه خور په شا کې په لارې نجیب مخ پر شا را واړاوو"نغمې! اوس لا په ښا ر کې روان یو ،څهٔ ته دې زړهٔ کېږي اوس لا ږغ وکړه" .

د نغمې وقلفي ته زړ هٔ کېدو ،هغه وخت ور په یاد شو چې موږ لږ غټې شو بیا یې تر کور دباندي نه پرېښودو چې د قلفي والا ږغ به مو اورېدی . زینبې خور به چوکیداري کوله، زهٔ به ورغلم قلفي به مي راوړې . یوه هغه مینجارۍ چې پټه په غرمه کې به زموږ کور ته راتله . یوه ورځ عبدالله ولیده چې څه یې پر خولهٔ ورتلو هغه یې ورته ویل".

نجیب "نغمې! تهٔ ولي ږغ نه کوې ، څهٔ ته دي زړ هٔ کېږي چې را وایې خلو".

"قلفي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لالایې وخندل "په خدای که هغه د ماشومتوب عدت پرېږدي". نجیب موټر ودراوو، دوه اسکریم یې را واخیستو ،یو یې زینبې بل نغمې ته ورکړی ". نغمې په لارې څو کاچوغې ځیني وخوړې نور یې تر کوره په لاس کي اوبه شو. کور ته چې ورسېدو ، په کور کي د کور ښځې، ماشومان وربانديي ټول وو . اکاګان، تربرونه ټول راغلو ښېښتنه یې ورسره وکړه . نغمه دننه ولاړه پرېوته. سترګې یې سره ورغلي وې چې په خونه کي یې ژړا تر غوږ شوه چې را وغورځېده. تنداره راغلې وه، زینبه یې په غېږ کي نیولې وه . د زینبې د خور وغیرت ته نغمه فکرو یوړه، حېرانه وه . تندارې د عبدالله مور ژړل، دې تسلي ور کوله. "لورې! مور دې خدای له زویه خلاص کړي، ما و پلار خو یې په شرمو وشرمولو. په دې خوا را کتلای نه شو. لورې! چې دا مې واورېدو،نغمه یې له هسپتاله کور ته راوړه . هر څه مې وکړو تر وس مې وونه را روانه شوم".

نغمې ته راغله ، ور باندي وغورېده (په غېږکي یې ونیوم)ډېرې اوښکې یې توی کړې. ببخي تر ډېره ودېوال ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناسته وه ،تر خولۀ یې څه نه وتو. اخر یې اوښکې پاکولې ولاړه شوه، ووتله".
څو ورځې پس د عبدالله د خسر د کورنۍ سړي و ښځې دوی کورته ورغلو. ډوډۍ یې وخوړه بیا یې دوی سړو ته وویل چې "مونږ نجونه څه، یوه روپۍ لا له تاسو نه غواړو. مونږ په خپله لور ملامت یو. په څو څو واره یې ومونږ ته وویل زۀ دا سړی کوم. ما ودې سړي ته ور کړی، اوس چې مونږ سوچ وکړی خدای ته مو مخ کړی، خلکو ته شا. دا بدنامي هم ځان ته هم تاسو ته مونږ اړولې ده".
درې میاشتې پس د نغمې او نجیب وادۀ سره وشو. له هغې ورځې پس نجیب پر نغمه ورځ تر هغه بله ګرانېدو.
یوه غرمه نجیب ورته وویل "نغمې! څۀ ته دې زړۀ غواړي ".
نغمه چپ وه.
دۀ بیاوویل اوس چ ې "تۀ خدای زما په برخه کړې اوس ته حکم کوه، زۀ حاضر یم".
"نجیبه! درځه چ ې ماځیګر دباندې ووځو ،جوړ په باغو کې وګرځو بیا را شو. تر هغه ِغټ توت لاندې کښېنو ، ،تر کم لاندې چې به مونږ په ټال کې ځنګېدو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"لېونۍ داخلګ او کور به څۀ وای".

"هر څۀ چې وای ،وای دې زه دچاپه کیسه کي نه یم".
ماځیګر نغمې ځان تیار کړی، نجیب له مخه دا ور پسې شوه ـ جوړ یې په باغونو کي ځان سترۍ کړی چ ې کله به نغمې د ماشومانو چل وکړی، ور باندي وبه غوځېده یا به یې په غېږ کي ونیوو ـ نجیب به ژر په باغ کي شا و خوا وکتل چې داسي نه وي په باغ کي څوك او ښلري یا وابنۀ کوي ـ لمر لوېدو چې راغلو تر هغه توت لاندي کښېنستو ـ نغمې نجیب په غېږ کي ټینګ ونیوو.
"دا هغه توت دی چ ې ما و تا به تر دې لاندي په ټال کي ځنګېدو".
بیایوکړی چوپ ناسته وه په دې وخت کي دنجیب پام په بله اوښتی وو

چي نغمې داسندره په خپل خوارۀ اوزکي له ځان سره زمزمه کوله :ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ساعت کي مي ژړلای
په ساعت کي مي خندلای
چې په ځان نه پوهېدلای
زۀ هم هغسې وړه وای

نجیب چي سترګي وروا ړولې دنغمې سترګي له اوښکوډکي وې څڅېدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسافر

د مودو مسافر چې ډېرې کړې لاري ، لوړې ژورې یې تر پښو کښلي وې چې پرې شوندي، تاکې پښې، ستړی ستومانه . یو ماښام د یو کلي له څنګه تېرېدو ، یو سړي ور ږغ کړو" څوك یې؟"

" مسافر یم" .

" چېري روان یې؟" .

" په مستقبل کې مقام غواړم" .

" وروره په خدای که مې پردې نزدې اوبجه (په دې نزدې علاقه کې)د چا په خولۀ کې د مستقبل یا مقام نوم اورېدلی دی .وروره! غلط به یې په دې دواړو نومونوکې . نه به د کلي نوم دا وي، نه به د هغه سړي . تۀ راشه پاته شه ، شپه به وکړو لږ به اوسا شې . سبا به که خیر وو خپل سفر ته به دوام ور کړې" .

" نه وروره ! ستړی ستومانه یم ، که یوار کښېنستم بیا خدای خبر چې ولاړ شم" .

" تۀ راشه، پښتانه وای پر ماښام له هدیرې هم سړی نه ځي" .

" هو اورېدلي مې دي وای که دي شپه پر بیابان شوه، هدیره در نزې وه ځان ور رسوه ، شپه په هدیره کې کوه " . له لارې راواوښتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوربانه ته د مېلمانهٔ دې خبرې ښهٔ خوند نه کړی ور چې زما کلی او کور يې هديره وګڼلی ـ ومیلمانهٔ ته يې د روغبړ لاس ور کړی ـ تر سرای د باندي سره ولاړ وو.

مېلمه " وروره! دې خبرې دي ښهٔ خوند نه کړی را چې زما کلی او کور دي هديره وګڼلی" ـ

" وروره! که رښتيا درته ووايم چې تا راباندي ږغ کړو ، وماته هغه د پخواني ساده قام خبره را په ياد شوه ـ دوی چ ې به ويل پلانی هديره ولاړېده يا ولاړېږي" ـ

کوربه څه په تونده لهجه وويل " ز ۀ نه يم سړی چ ې وتاته مي ست وکړی" ـ

" نه وروره ! داسي نه چ ې وماته يو ستا کور او کلی هديره ښکاري ـ که رښتيادرته ووايم د پښتنو هر کور، هرکلی هديره ده" ـ

کوربه د سرای د دروازې پرده پورته کړه ـ کوربه لمخه ، مېلمهٔ ور پسې وو ـ وړوکی سرای چ ې دوې خونې پکښې وې ، په يوه کي کوربه او مېلمه کښېنستو ـ په هغه بله د کور خونه وه ، ډوډۍ راغله ـ وهرچاته معلومه ده چ ې ستړی او ستومانه وږی ډوډۍ دومره په خوندخوري ،د ماړ ۀ سړي لاشوق ورته وشي ـ

کوربه دې ته فکر وړی وو چې مېلمه څومر ه په خوند ډوډۍ خوري ـ مېلمه دې ته له هغه بلې خونې، د ښځې داسي ږغ راتلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زړونه يې لړځول، هغې خوارې هم څه سندري نه زمزمه کولې ـ يو ماشوم ته يې الله هوکول ـ مېلمانۀ له کوربانۀ وپ وښتل" ورورہ! دا ښځه دي څۀ ده ماشوم ته چې الله هو کوي" ـ
" مور" ـ
" تۀ چې د مور په دې ږغ کي الله هو اورې، څۀ محسوسوې" ـ
" نه ورورہ! ز ۀ د ماشوم چيغې اورم ـ کله مي هم دې ته فکر نه دی شوی چې مور مي الله هو ورته کوي ـ نن مي هم تا فکر ور واړاوو" ـ
مېلمه وخندل " فکر خو مړ ۀ نه کوي ـ د ماشوم خپله مورچېري ده؟" ـ
" هغه د خدای په کار شوه ـ اوس يې (انا)زما مور ګزرانه وي ـ خير ته دا خبرې پرېږده، خپل حال را کړه ـ نوم دي څۀ دی، د کوم ځای يې؟" ـ
" ورورہ! نوم نه لرم ځکه را وتلی يم، نوم په مستقبل کي غواړم ، په ماضي کي اوسېدم ـ په يوه ورور مي سبق ويلو هغه په پنځم کي سبق پرېښودی، ګرځېدو، لغړتوب يې کاوۀ ـ نن دلته جنګ، نن ه لته غلا ، په دې سټړی شوم ـ نن د دې پر کور خلګ به راسره وو ،سوالونه کوه ، پور ور کوه ـ نن د هغه پر کور بيا خدای يو سړی پر مهربانه کړو ـ د چپړاسي(نائيب قاصد)نوکري يې ور

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه، که څه هم هغه مهربانه سړي نوکري ور کړه هم زماپه ښه نه شو.
بیا مي په نورو دوو ورونو سبق شروع کړو. هغو یوه تر اووم بل په نهم کي پرېښودو . دواړه چرسیان شو چې له دې خپلې کورنۍ مي هیله وختله ، د اکا کور ته مي مخ ور واړاوو چې د یوۀ اکا وزوی ته مي خور هم ناسته وه . د هغې خپلې خور لور بې بې نسیمه مي راو ښته ، ور سره د کاکا د هغه بل زوی لور بي بي حمیده هم راوښته . خپله لور بي بي فاطمه مي د نسیمې ورور (خپل خوریي) ته ور کړه. په درو سره مي سبق ویلو ، پوروونه ، داروونه، ستړ ې ورځ ې، سرې غرمې ، د کلي پېغورونه مي پر یوړو. لنډه یې دا، په دې درو سره نجونو مي تر لسمه سبق وویلو.
خپله لور بي بي فاطمه مي وخپل خوریي ته واد ۀکړه . دوی دواړو ورونو ته مي وویل چ ې دا دواړه نجونې په دې خپل کور کي یو د بل زوی ته سره ور کړی. دا خپل کور به مو په ښاه ستره وي. نور که نه وي سبا خو به دا خپل اولاد په پاللي وي.
یوه ورځ په هوټل کي ناست وم . د اکا مشر زوی مي راغلی چې ته به دریمه ورځ راشې، زما له خپل اخښي سره دوستي ده .
"ښځه ځیني غواړې یې که یې ورکوې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه په سری (مخی)ده ، حمیده ور کوم دی خپله لور زما وزوی ته را کوي -

" حمیده یې وکوم زوی ته ور کوې" -

" هغه په ښار کي چې د لاریو، موټرو د ګریسوکار کوي" -

" وهغه ته چې یو توری سبق یې نه دی ویلی، تمامه ورځ په ښار کي لغړتوب کوي - ولاړېږه چې بیا دي مخ نهووینم" -

" تۀ چې راسره نه یې نوخلګه به ضرور وښتنه کوي چې مشر یې چېري دی چې کشران یې راغلي دي" -

" اوس دي کشر و مشر تر له وپېژندل - ولاړېږه، ولاړېږه خولۀ مي مۀ پربکوه" - ده خپل څادر پر اوږه کړی، ګوتونه یې په پښوکول، زما پر خوا یې کتل ، هیله یې لاته وه ختلې - ما یې له دې واره په قسم هیله ور وکښه، روان شو.

څه موده پس یې هغه دویم ورور چې زما اخښی ،هم مي دوست وو (زوی ته یې زمالوربي بي فاطمه ناسته وه) راغلی چې" زما دوستي ده - بي بي نسیمه ورکوم" -

" وچا ته" -

" د پلاني وزوی ته" -

" دا څۀ کوې، په کلو یې په خپل کور کي شپه نه ده کړې" -

" مړا تعلیم یافته دی" -

(c) ketabton.com: The Digital Library

" دې ته تهٔ تعليم يافته وايې چې د پلار په بنهٔ دی، نه د ورور۔ د بل پر کور اوسي، د بل په خرچه يې ګزاره ده" ۔
" نه، هغه يې ما ورونو ته وويل ۔ دا ذمه واري به يې کوې چې خپل کورته به ځي" ۔
" ياره پخوانوڅومره بنهٔ ويلي دي (چې ډېرغوځې اخر پرځې(غوځارېږي))۔ هغه مي هم د هغه مشر په رنګ جواب کړی بيا تر ننه د دوی کور مانه دی ليدلی ، نه مي خيال دی چ ې ويې وينم ۔ له دې پس مي پر دې ډېر سوچ وکړی چې کومه لاره خپله کړمه ۔ له ډېرو سوچونو پس مي د ادب لاره خپله کړه ، دايم چې په حال کي پر را روان يم، ځم به ځم چې تر کومه ځايه ورسېدم" ۔
کوربهٔ " په حال کي دي څهٔ د مستقبل يا مقام نخښي ليدلي دي" ۔
" ډېرې" ۔
کوربهٔ " زما په خيال دا هر څهٔ په تقدير کي ليکلي وي ۔ د انسان د وس خبره نه ده" ۔
" منم دا ډېرو خلګو راته ويلي دي خو ما دا اراده کړې ده چ ې تقدير دي خپل کار کوي، ز هٔ به خپل ۔ سره ګورو به چې خدای له ده شي که له ما " ۔
کوربهٔ وخندل " ياره! دا لېونی مي نن وليدی چې له تقديره سره شکېلي(مقابله کوي)" ۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر د مځکې جنتي

د ژوند شپې او ورځې داسې تیرېږي چې سړي ته درك لا هم نۀ ور کوي. انسان ځان ته معتبره وايي چې تر ما بالا يو شی هم نشته. هر څوك وايي چې (اول ځان دی بیا جهان دی). په تکنده غرمه کې به هم ذولیجه نۀ پریوته، تمامه ورځ به ګرځیدله ، لاس به يې نۀ دريدی.

غرمه به چپه چپايي وه ، خالي د میچانو بنهاری به وو.
ذولیجه به د منا په خولۀ کې ناسته وه، خپل د ستنې کار به يې را اخیستی وو،په لګیا به وه.

د نن سبا په وخت کې هم د دې لاسونه او پښې داسې چاودلې وې چې په هر چاك کې به يې خیري او تور کنې بند ول.
خدایه! د دې له حاله مو وساتې. د دې تر خولۀ کله هم نۀ داسې ګای را ووتلی چې د سړي زړۀ په خوږ شي. کله چې به يې خوابې را ووتله نو دا به په دربن کې ناسته وه ، تر ماځیګره به په خپلو سوچونو کې ورکه وه. خوابې به يې په خښم ورته وویل.

"را ولاړیږه. زما د ماځیکر له ناستې څخه ډيره بد راځي چې څوك په دربن کې ناست وي بل ستا له دا تور ټیکري. څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځي مي درته ويلي دي دلته ډيره ناسته پاسته مهٔ کوه ،
خلک به څهٔ وايي چې په کور کي خود ځای نهٔ ور کوي". دا
به سپکه پورته شوه ،نور رېغ به يې نهٔ کولی. خوابنې به يې له
ځانه سره وبڼېده"اې زما خواره نصيبه! زما له دې ګورمه څهٔ
وو. هغه بښاهسته زوی مي په اخته کړی چې بلهٔ کوزده مي
هم ور له کړې ده او دې ذوليجې ته وګوره چې مور،پلار او
ورونړو ته يې دوه وخته ډوډۍ هم نه شوه ور کولای. يو وارچي
مي د ليورهٔ ښځه وه به ټکوله،هغه خو ښهٔ شو چې خدای له
عذابه خلاص کړی بيا چې ورونړو له ولاړه. د وريندارګانو
هغه بدي پښتو څخه بيرته زما در له راغله. زهٔ هم مجبوره
شوم،دا مي زوی ته په نکاح کړه، ګني د ليور ښځه ډير زور
غواړي چې سړی يې زوی ته په نکاح لکوي".
ذليجې د اوبو څخه ډکه بدنۍ را اخيستې وه "ها تنداري! دا
اوبه واخله خپل اودس په وکړه".
"تهٔ نن ولي له ځانه سره رېغيږې او بل دا ستا لاسونه څنګه
ککڼ دي. مابښام به بيا سليم خښم درته کوي".
"هغه نهٔ صفا کيږي. ما څو واره په ليپ ومينځل خو نهٔ صفا
کيدل".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ذولیجې! یو وار یې په ګریس ښهٔ غوړ کړه بیا یې په پلاسټیک کښې وتړه. څنګه نه صفا کیږي".
"له ما سره نهٔ ګریس شته او نهٔ خوښبوي صابن بل تنداري!ما هلته ګړده ورځ لوښي او د کوشنیانو وړیان مینځل کله چې به مې نهٔ ومینځل نو وریندارګانو به راته ویل دغ سې ډوډۍ نشته اوس به دغه کارو ته ملا تړ ې. تنداري!تهٔ به ماته بدعا کوې چې ما په خولهٔ ستا زوی وکړی. زهٔ ستا له زویه هیڅ هم نهٔ غواړم.
ما مخکې هم له تا سره دوه کاله تیر کړل. زهٔ ستا په نیت نهٔ یم پوه شوې چې کله دې بد راسره کړي وي. خو زهٔ نن حالاتو تر دې را ور رسولم. د پلار کره، وریندارګانو هر رنګه بهتان پسې راتړل. تهٔ خپل زوی ته په خوښې واده ور وکه،زهٔ خوا نهٔ بدوم".
"ذولیجې! زهٔ منم چې زهٔ او زما مشره مږور به له تا سره د ښهٔ ژوند تیرولو کوشش کوو. خو داسې نه چې سبا دې بن راشي بیا هیڅ نهٔ کیږي. زهٔ به لکه مینځه د هغې او د هغې د بچیانو خدمت کوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذولیجه ولاړه خپلې کوټې ته. یو وار یې لاسو ته کتل بیا یې خپلو جامو ته. سلیم چې څنګه د مور کوټې ته ور ننوتی

"موره!زما بشتره بیا چیري ده".

"سلیمه!ماشوم خو نه یې ، ورشه هغ ه خپلې خونې ته . هغه خوراکۍ ستا په انتظار وي. هغه یوازي څنګه بیده شي،خلګ ولي را پوري خندوې".

"مورکۍ! په قسم چې هغې له زما زړۀ نۀ غواړي. زۀ خو وایم چې هغه اوس هم د کاکا کور والا ده".

"نو بیا دي نکاح د څۀ د پاره ورسره وکړه".

"څه ورشه. ما ستا د انا او د خپلې میرې خوارۍ لیدلي دي. زۀ پر دې مؤمنې ظلم نشم کولای".

سلیم زړۀ را ټول کړی،کوټې ته ورغلی چې ور ننوتی دا په بشتره کي پرته وه. سلیم شا وخوا په کوټه کي وکتل،په خونه کي یو پلنګ او شوقیس (چې د هغه هم شیشې ماتې وې) پروت وو. یو څو مات کډي کډي لوښي پکښې پراته وو بل هیڅ هم نۀ وو. یوه زړه کمبله پکي ه واره وه. پر پلنګ یوه زړه نیالي او یو بالښت پروت وو. سلیم چې پر کټ پریوتی نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دپلنګ چیغکی شو ـ ذولیجه چې راټوله شوه "څوك یې؟، څوك یې؟"ـ

"زهٔ یم ـ ناريٍ مهٔ وهه"ـ

"سلیمه!تهٔ دلته پروت یې ـ تلتك د راوړم ؟"ـ

"یا ،یا ویده شه ـ ګرمي ده ،زهٔ په پټهو کي ویدیږم"ـ

"سمده"ـ

"موره!نن ولي داسي ناسته یې لکه یو شی چې د ورك وي؟"ـ

"هو امینې! مابنام لږ پر کراره ویده شوم ـ سلیم مي مابنام ولیږلی د ذولیجې خونې ته، ما ویل لږ به ور سره عادت شي ـ پلار یې ویل زهٔ سلیم ته وادهٔ ور کوم ـ ما ویل دومره ژر یې نهٔ ور کوم چې د ذولیجې یو کوشنی ځینې وشي نو به دا پر خپل اولاد کراره وي بل به سلیم هم لاس نهٔ ځینې اخلي"ـ

"والله موره!ډیره هوشیاره یې"ـ

"ای زویه! د بل د کور خواري ډیر زور غواړي"ـ

"بس موره! زهٔ خو هر وخت شکر ادا کوم چې خدای ستا رنګه خوانبې را کړه ـ موره! تا به ذولیجې ته ویل چې لږ پ ر ځان ګرځه"ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هغه غریبه خو د ځان په فکر کي ګرسره نۀ وي. داسي تك سپینه نجیلۍ وه چي را واده شوه. دا خو ګړده زما لېورۀ تر دي حاله را ورسوله. ټوله شپه به یې ټکوله. هیروین چرس به یې په جوړول. دا بیخي کمه نجیلۍ وه،د ښځو ځای ته لا نه وه را رسیدلي چي موږ را واده کړه. هغه به کالي ځیني کښلي وو، د اور داغونه به یې ور وکول. موږ به د دي له ژړا څخه په غوږو کي ګوتي ن یولي وي. بس دا وو چي هغه له ډیرو نشو مړ شو".

"سلیمه!تۀ چیري ځې؟".

"ځم د مورکۍ خوني ته بیا بازار ته ځم،سودا راوړم. که ستا شی پکار دی راته ویلای شې".

"سلیمه!تۀ ولي له ماسره سمه ګپه نۀ کوي. ما بد کار کړی دی که څنګه؟".

"زۀ اوس ځم دا د وروسته خبري دي". ذولیجه وچه ودریده. سترګي یې له اوښکو ډکي شوي خو دا هم پسي را ووتله. یور یې ښۀ ځان سنګار کړی وو، د میړۀ ګوټونه یې پالش کول. ذولیجي ورته کتل، تر خولۀ یې هیڅ هم نه ووتل. دي هم دا ارمان در لودی چي ما هم د میړۀ داسي خذمت کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای لکه ورینداره چې یې کوي ـ هغه میرۀ یې په دروازه کې ولاړ وو، دا ورته ګډه وه ـ
دا بیرته د خوابې خونې ته راغله ـ سلیم خپل ګوتونه پالش کول ـ مور یې دباندې وتلې وه ـ ذولیجې ورته وویل"را یې کړه ګوتونه زۀ در پالش کړم".
"تۀ ولاړه شه خپل کار وکړه ، نور مې مۀ تنګوه".
دې د نغرې لوښې سره ټول کړل،دباندې یې مینځل ـ
"ذولیجې وریندارې! تۀ د سلیم لالا ټوله کالې،شیان اوس لا خپلې خونې ته یوشه او ماښام چې راشې لږ ځان ورته جوړوه ـ تۀ په نارینه نۀ پوهیږې ـ تۀ به تر څو داسې چوپړ وهې".
"اوس مې هیڅ ته هم زړۀ نۀ غواړي".
"زۀ در پوهیږم خو ستا ژوند به تریخ وي ـ خدای به یو خوږه برخه در کړي".
"دی هسې هم بل وادۀ کوي".
"تۀ هم ماخوستن ځان ورته جوړ کړه ـ د دۀ به هم سر در خلاس شي". ذولیجه موسکۍ شوه ، د خونې پر خوا روانه شوه او هم یې ماښام هغسې وکړل ـ ماښام چې سلیم خونې ته ورغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ناسته وه ـ بل بالښته یې هم په پلنګ یښی وو خو د سلیم سر خلاس شو ـ

د ذولیجې د مخ بڼه نه سمیده ـ دۀ به اوس د نور کور څخه پټ پټ شی ورته راوړ ی خو دا ورځ په ورځ کمزورې کېدله ـ خدایه! دې ته اولاد ور کړې ـ خو د ذولیجې سترګې، ژړې پېښې او لاسونه نور هم تور واوښتل ـ سلیم او مور دا د ښار غټې ډاکټرې ته راوستله ـ د ذولیجې ټوله معاینات یې وکړی او ټي.وي کي یې هم وکتله ـ څۀ وخت چې معاینات راغلل نو ډاکټرې مخ پر خوابښې ورا وګرځولی "تاسو څنګه انسانان یاست ـ د دې ټوله وینه وچه شوګې ده بل یې ژړی په ټول بدن کي ګډه دی ـ مشکل دی چې د دې اولاد ژوندی پاته شي او د دې سړي دي اوس لاخپل معاینات وکړي ـ دا تور ژړی دی ، د دې ماښوم او سړي دواړو ته لګیږي".

خوابښې یې حیرانه شوه "خدایه! دا دي څۀ غم راته جوړ کړی او د دې قسمت کي دي لانور څۀ لیکلي دي".

د سلیم معاینات لاتر اوسه صفا وو ـ هلته یې حفاظتي ستنې ولګولې ـ څو ورځې یې ذولیجه داخله کړه بیا یې بیرته کورته بوتله ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلیم هغه بلې خسرګنۍ حال ورا تیر کړی چې تهٔ خپل واده وکړه ولي چې بیا د نجیلۍ مور او پلار د واړه حج ته ځي . دوی ټوله د واده په تیاریانو اخته وو. ذولیجه ګرځ بده خپل وس یې کولی خو په سلیم یې هم د مړوښي ارمان نه وختی. په مات زړهٔ ګرځیدله ، له سهاره یې نرۍ نرۍ درد کیدلی.
ماښام چې یې ډوډۍ پخوله نو دوه درې واره ځینې ولاړه شوه .خواښې پر ږغ کړی "ذولیجې!دا ستا هم عجبه بخت دی ،نهٔ دي د پلار پر کور ښادي وکړه او نهٔ د خسر.تهٔ خدای د څهٔ د پاره پیدا کړې یې.څو واره له ډوډۍ پورته شوې".
"زما پر نس او ملا ډیر درد دی ځکه ولاړه شوم".
"تهٔ ولاړه شه لږ ارام وکړه.دا ډوډۍ به زهٔ پخه کړم".
ذولیجه چې خنګه خونې ته ولاړه ،وینه یې را شروع شوه،له وینې سره یې ما شوم هم پیدا شو.خواښې چې یې ور ننوتله دا بیا پر بل حال وه.سترګې یې ولاړې،لاسونه یې وچ کلک لکه لرګی.کوشني لا یو ساعت بغارې کړې بیا هغه هم له دې دنیا سترګې پټې کړې.
"اې ذولیجې!تا به ویل چې هغه به هم ورځ وي چې زهٔ به پر کراره شم،وګوره نن څنګه کراره یې.نن دې د هغه پښې خولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان پوره شو ـ په دې حال کې دي د خپل تکليف حال نهٔ
وويلی ـ خدای مو دې ستا له حقه خلاسوي ـ تهٔ سر د مځکه
جنتي يې“ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنګ او څپلۍ

زرین ناګهانه له خوبه را ویښ شو. په ذهن کې یې ډول ډول یادونه ګرځېدل. داسي نه وو چې دهٔ سوچ نه واهو،نه یې خپله تیره شوې زمانه ور یادیده، څو په دغه شپه د یادونو ډول د نورو وختونو له یادونو نه بیل وو. ګڼ شمیر واقعات یې بې ترتیبه په دماغ کې وو. هغه چې به کله هم سوچ واهو،په ویښه به یې واهو. تیر شوی ښهٔ یا بد دوران به ور یادیدو.

خو له خوارهٔ خوبه ویښېدل او ناګهانه د سوچونو و یادونو حمله پرې کول اول وار وو. هغه فکر کاوو چې ماخوستن خو ما په دې هقله فکر هم نه وو کړی،بیا دغو سوچونو او یادونو ولې پاسولم،له خوبه یې ولې را بیدار کړم.

بیا یې زړهٔ ته تیره شو چې کیدایي شي داسي خوب دي لیدلی وي چې ستا یاد نه وي،د هغه خوب تعلق ستا له ماضي سره وي او تهٔ یې یو دم له خوبه ویښ کړی یې.

یو ځل هغه ور په یاد شو چې دی ماشوم وی، پلار یې د ښونځي تر مخ چهولې خرڅه ولې،دی به په نیمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رخصتي(آدهي چهتي)له ښونځي را ووتو له پلاره سره به يې مدد کاوۀ. د چهول و پلېټونه او اوبه يې ماشومانو ته ور کولې. کوم ماشوم چې به له دۀ سره په يو ټولګي کي وو هغو به هم د دوی په ريړۍ کي چهولې خوړلې. دۀ به پلېټونه او اوبه ور کولې

بيا به مورکۍ ور ياده شوه چې هر وخت به ناروغه وه. بابك به دومره روپۍ نه در لودې چې د مورکۍ علاج يې کړی وای. د زرين سترګې له اوښکو ډکې کيدلې. دۀ داسي محسوسوله چې تر سوچونو مخکې يې هم ډير ژړلي وي ، خو دۀ دا ټول سوچونه د خوب له کبله بلل. يو خوا خوب ورتلو له بلې خوا سوچونو او فکرونو خوب ته نه پرېښودو ....

هڅه يې کوله چې دا ټول سوچونه وشړي او ويدۀ شي،خو د هر څومره هڅه کولو پس هم سوچونو نه پرېښودو چې خوب وکړي. زرين پر پلنګ پروت وو بيا را کښېنستو چې کوز يې وکتل،هغه پنځۀ کلن زوی او کور ودانه يې په خوب ويدۀ وليدل. په خونه کي ښه درنه خاموشي خوره وه. يوه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دېوالۀ ګهړ وه چې ټک ټک یې کاوو او بل د د دۀ زړۀ وو چې ډب ډب یې کاوو.

بیا هغه وخت ور په یاد   شو چې اسلم کاکو یو ورځ سهار وختي د دوی د کور دروازه،په له پسې په زوره زوره ټکوله چې دی ور وتلې لیا نه وو،هغه حکم وکړی چې "پلار دي را وغواړه". بابک هم له کوره راووتو.

"خیر خیر اسلم جانه! دا شین سهار او دومره په تاؤ ور ډبول".

"د چیش شي خیر، پنځۀ کاله مخکي چې د کوم پور رانه کړی وو،هغه پیسې راکړه، بې شرمه سړیه. شرم خو تۀ نه لرې ،خامخا سړی دې ته مجبوره کوې چې سړی کورته در شي. د کور کمبلې،بشترې مشترې را وباسې".

بابک له خشمه شین او سور شو خو بیرته یې خپله غصه قابو کړه. کورته ننوتی.   دکورروغي کمبلې یې اسلم کاکو ته ور کړې. زرین ته هغه ورځ خاص هغه رنګه ور په یاد شوه،څنګه چې پر دۀ تیره شوې وه. اوښکې یې پاکې کړې،زړۀ یې ټوپونه وهل، د بابک معصومه څهره یې مخ ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلې دورې کیده ـ د بابك خاموشي او د اسلم غوړمبی یې له دماغه نه وتو.

بیا یې هغه ورځ ور په یاد شوه چې مورکۍ ډیره ناروغه وه،بابك له څو ورځې ریږۍ له کوره نه ویستله ـ د مورکۍ د وفات کیدلو،د اسخات وشلو او فاتحې، سوچونو خو دومره خراب کړی چې له پلنګه را کوز شو،له خونې بهر را ووتو. اوبه یې وڅښلې،مخ یې ومینځلی ـ په کلا کې یې یو څو قدمونه واخیستل،بیرته راغلی خو سوچونه یې له دماغه څخه نه ووتو. بیرته پر پلنګ پرې وتو.

بیا یې خپل ماشوم زوی ته پام شو چې تلتك (برستن) یې غورځولی وو ـ دی بیرته له پلنګه څخه را کوز شو، د زوی پر سر یې لاس ور تیر کړی او تلتك یې پر سم کړو،سر ته یې کښېښستو.

بیا هغه وخت ور په یاد شو چې په اختر کې به ټولو ماشومانو نوې نوې څپلۍ او نوې کالې کړي وو. خو دۀ به هر وخت د کوشني اختر څپلۍ په لوی اختر او د کوشني اختر کالي په لوی اختر اغوستل ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا هغه ځپلۍ ور یاد ي شوې چې اوس هم دۀ د برنډې په چت کي خوندي ساتلې وې .
د کوشني اختر ورځ وه ،لمر لا نه وورا ختلی . په دغه اختر زرین نوې ځپلۍ نه درلودې . د تیر کال د اختر سپیرې ځپلۍ یې وې چې پر دۀ لږ څه کوشنۍ شوې هم وې . زرین د نورو ځپلو غوښتنه کړې وه . پلار یې ډیر خاموشه وو ،هیڅ جواب یې نه درلودی . مورکۍ هم خاموشه وه دلته بیا دزرین په زړۀ تنا راغله،ټول بدن یې رږې شو .
د بابك هغه خبره یې داسي یاد وه لکه اوس اوس چې یې ورته ویلې وو.
"زرینه زویه!هغه تاسو چې خط په کاږی،هغه رنګ اوبه ځۀ نومیږي".
"هو لرم یې . بابکه!هغه ته توره ساهي وايي".
"هغه را واخله .... او ستا د تیر د اختر ځپلۍ هم را واخله.........".

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوك به ملامت وي

" پښتې خورې چې راتلې يو ګلاس اوبه راوړه.
عدنانه ! په څواره مې درته ويلي دي ماته په خور مۀ وايه ،مۀ وايه ـ تۀ ولې سر نه خلاصوې ـ خير بل وار به په ترله درته وايم" ـ
دا له خندا شنه شوه ووته چ ې اوبه يې راوړې ، وعدنان ته مخامخ کښېنسته " تۀ اوس پوهېږې نه که په قصد کوې" ـ
" نه پښتې! ښه پوهېږم ، ما چې چېږي سبق ويلو هلته خلکو د اکا ،ماما په کورنيو کي واده نه کولو، شناخت ياري لا څه کوې ـ ولاړه شه کاکا يا تيندار به دي ووينې ،نه به په تا کي څۀ پاته شي نه په ماکي" ـ
" ګوره عدنانه ! زۀ له تا سره شناخت ،ياري نۀ کوم زما د واده نيت دی ـ تۀ د نورو په دود او دستور له ما ځان مۀ خلاصه وه ـ پر ما بل مېږۀ داسي دی لکه زلمی ورور" ـ
" ځه ولاړه شه، پر مخ به داسي څاپېړه در کړم چې ياد به يې لرې ـ تا ډاکټري د دې د پاره وکړه" ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

" نه د دې د پاره چې ځان اوخلګ ټول له مشکل او ناروغۍ څه وژغورم ـ ګوره عدنانه ! ته به له ما سره واده کوې ګني داسي چل به درسره وکړم ، په ځان به حېران یې ـ اوس ووځه چې څه دي په وس وي کوه یې" ـ

ښښتنې دا چل شروع کړی چې عدنان به دننه لا نه و راغلی، دا به بیا د عدنان په خونه کي وه ـ عدنان چې به په خونه کي یوځای سره ښې کتابونه خواره واره ولیدو ، ډېره خوابه یې بده شوه ، د اکا و تنداري په وجه یې ښښتنې ته څه نه شو ویلای ـ

یوه ورځ چې یې هغه عکس پر کتابونو برسېره ښې ولیدو چې د ی د دوو نجونو په میان(منځ)کي ولاړ وو، ښښتنې ته یې پر مخ داسي څاپېړه ور کړه چې سترګو یې اوښکې وکړې ـ

ښښتنې غبرګ پر وګرځوله " عدنانه ! ستا څه خیال دی، ته به په څاپېړو ما له ځانه بېله یا لېږي کړې" ـ عدنان دا هڅه کوله چې له ځانه یې ل ېږي کړي ، تنداره په دروازه کي ودرېده " ښښتنې! ما په څه پسې ولېږلې، ته څه کوې" ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښتنې د مور له خبرې سره سم عدنان پرېښودی . عدنان لاس له خولې واخیستو چې څه پر خولۀ ورتلو هغه یې ویل . دا راغله په دروازه کي ودرېده ، یو لاس یې پر دباندي دېوال یښی بل یې د دروازې پر چوکاټ، له خنداشنه وه .

" نه مي درته وویل، اوس ښۀ شوې" . عدنان ور ولاړ شو ، دې داسي منډې کړې لکه له یو ماشوم سره چ ې بازۍ کو ې .

ماخوستن د ښتنې مور دا ټوله کیسه ، د ښتنې پلار ته وکړه .

" ښځې! دا خبره دې پر ځای پرېږده ، پر خولۀ لاس ونیسه" .

سهار د ښتنې پلار عبدالمنان، خپل مشر وروور عبدالمناف د عدنان پلار ته دا ټوله کیسه وکړه چې دا هلك او نجلۍ دواړه هره غرمه په خونه سره ننوتي وي . دی نه وي سبا یو بدنامي را واړه وي ، را رواڼې جمعې ته به یو څو کسه را وغواړو، دوستي به سره وکړو . سمه ده وروره!" .

ماخوستن عدنان ناست وو چې عبدالمناف خپل ې ښځ ې ګلدستې ته د دوست ۍ کیسه کوله . عدنان خلاص کړی کتاب سره واړاوو " نه بابا! زۀ له ښتنې سره واده نۀ کوم" .

" شرم وکړه، تۀ څنګه زما و د مور په کارو کي ږغېږې" .

(c) ketabton.com: The Digital Library

" بابکه! ما درته وویل" .

" هلکه لګوار شه ، ولي په ما هغه خبرې کوې چې مور دي نه ده په خبره" .

عبدالمناف د عدنان تر مخ د پښتنې،تنداري اکا کیسه و مور ته تېره کړه .

" بابکه! دا يوحقيقت دی چ ې تندار ې پښتنه له ما سره داسي وليدله . له حقيقته سترګې نه پټېږي ليکين خبره داسي نه داسي ده .... بل ما له يوې پېغلې سره و عده کړې ده چې تهٔ د ډاکټرۍ ډګري تر لاسه کړې، هغه وخت زهٔ له تا سره واده کوم" .

" ښځې! تهٔ د دهٔ عذ ر پرېږده، دی به خود يو عذ ر کوي . تا به تر اوسه داسي پېغله ليدلې څه ، اورېدلې نه وي چې مور او پلار دي په خبر نه وي، دا له يو هلکه سره واده کوي" .

" بابکه! دا ستاسو وخت نه دی . اوس داسي وخت راغلی دی چې هلك و نجونې سره خوښ کړي ، خپلو کورنيو ته ووايي چې مور واده سره کوو" .

د عد نان خبر ې چا اورېدلې يا يې منلې . د جمعې ورځ راغله، خلک راغلو دوستي و شوه . ټولو راغلو خلکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالمناف ته موبا رکي ور کوله ـ پښتنه دومره خوشاله وه
،هغه د چا خبره " پر یوه پښه څرخېده" ـ د عدنا ن په زړهٔ یو
لوی خدای ښهٔ خبر وو. نه په کور مځك ې د ناستي ځای
ورکاوهٔ، نه پر بیابان ـ
تمامه ورځ به یې په ولاړي تېره کړه ، دلته لاړ شه هلته لاړ شه
ـ شونډان یې پرې شو ـ تمامه ورځ به یې په دې سوچونو تېره
کړه چې " پښتنه پرېږدم که ډاکټرحسینه ـ نه حسینه ښکه
پرېږدم ، یو خو زما ډېره خوښه ده بل مي وعده ور سره کړې
ده ـ یا راشه پښتنه پرېږده ، نه نه ښکه یې پرېږدي ـ د هغه
پلار،اکا بدنامه کوي چ ې ټول خلک یې د انسانیت او
شرافت په صفت نه مړېږي " ـ په دې کي د عدنان له هډو
نیمه غوښه توي شوه ـ کورنۍ یې په دې اخته وه چې د دوی
د واده تیاري وکړي ـ
پښتنې ته بیا هم کیسې ته ردك نه ور کاوه ـ دا یې پوره
یقین وو چې " عدنان ناروغه دی ، یو ډاکټر ته یې وړی وای
ـ ولي ټوله کورنۍ باك نه په کوي" ـ
عدنان چ ې یوه ورځ په سوچونو کي ورك وو ـ موبائل نمبرو
ته یې نه وکتل، پورته یې کړی " هلو،حسینه ښکه یې؟" ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

" تۀ دا خبرې پرېږده، تۀ دا فون ولې نه پورته کوې ، درسته کال وشو. ګنتې درځې تۀ فون نۀ پورته کوې " .

حسينه " زۀ څۀ درته ووايم . عدنانه ولې خير خو به وي" .

" هو هو چې راشې درته وبه وايم" .

" نه نه اوس اوس به راته وايې" .

" حسينه! زۀ خو په دې بلا اخته شوم ...." . تپوله کيسه يې ورته وکړه .

" عدنانه ! تۀ په دې زما فون نه پورته کوې . ما نه غوښتو چې تا پرېشانه کړم" .

" خېر دی چې زۀ ژوندی يم له مړه ماره مۀ وېرېږه " . فون بند شو.

يو ماځيګر سپين موټر راغلی، يو سړی و ښځه په کې ناست وو. د دوی په ګېټ کې ودرېدو ، د عدنان بابا ور ووتو . ښځې و سړي دواړو د عدنان له بابا سره په لاس روغبړ وکړو. باباپه دې سوچونو يوړی چې " ښځه او په لاس روغبړ" . ښځې پر بابا ږغ وکړو " بابکه! ولې په سوچو کې ورک شوې بل وخت مېلمانه نه دي درته راغلي که څۀ" .

" نه لورې! راځي" .

(c) ketabton.com: The Digital Library

" بابا عدنان کور دی“.

" یا لورې! هغه خو دا ډېرې ورځې کېږي چې پر بله خوا تللی دی. تاسو راځی کور خو یې په شا نه دی وړی“.

" نه بابا چې عدنان نشته ، مورږ نه کښېنو“.

" خیر لورې! له عدنان سره مو څۀ کار وو“.

" هو دا مي بابا دی، عدنان مي په لیدلی . ما وعدنان د واده خبره سره کوله چې دی څۀ وخت تیاردی“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

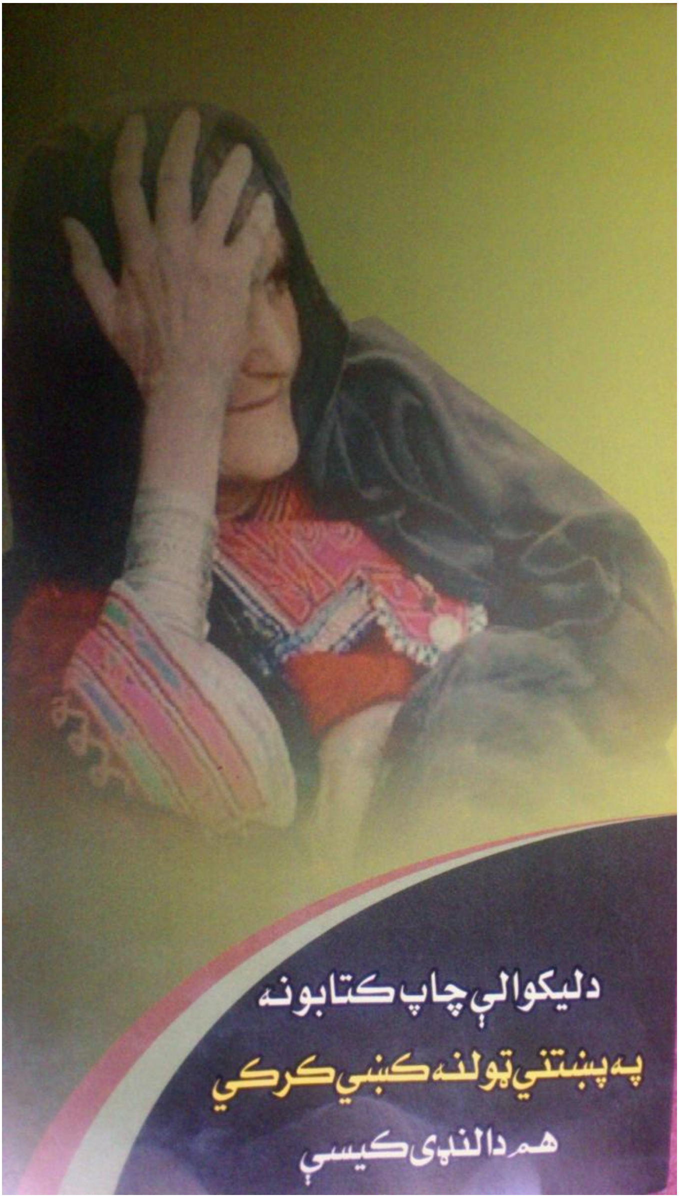

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library